

ВІЧНИЙ СКАРБ

№7 (100)
ЛИПЕНЬ
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

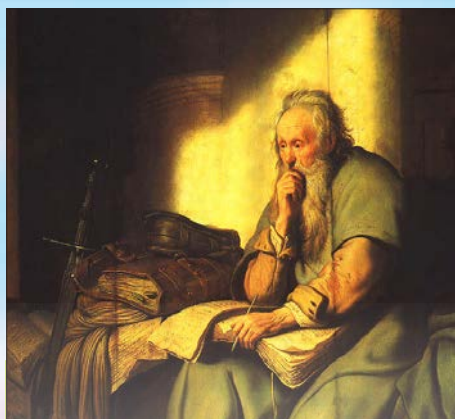
Июль

Мне выразить зримое трудно:
Прекрасны и рощи, и луг,
Какое зеленое чудо
Рождается летом вокруг!
Но было бы просто нечестно
От лета в восторге парить,
Забыв что Создатель Небесный
Способен такое творить.

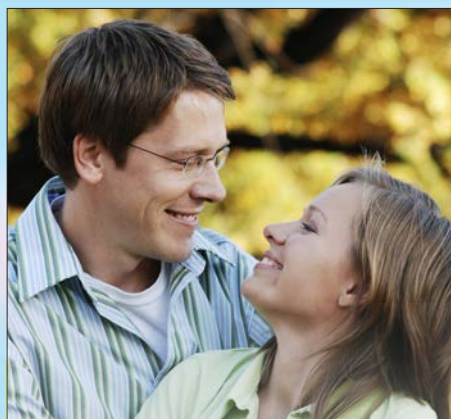
Творіння і
Голгофа

2

Слідами
апостола Павла

4

Сьома Заповідь

6

Город за
Міттлайдером

11

ПРАВИЛЬНІ
ПРІОРИТЕТИ ЖИТТЯ

«Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться» (Мате. 6:33).

Звідусіль християнина оточують спокуси, які намагаються збити його з вузького шляху; але ті, хто хоче удосконалити характер для вічності, повинні керуватися у своєму житті волею Бога, повністю відмовляючись від усього, що не до вподоби Йому. Тисячі людей впадають у гріх, оскільки залишають цитадель свого серця без охорони. Вони занурюються в турботи цього світу, і їхнє серце втрачає справжнє благочестя. Вони поспішають здобувати, бажаючи накопичити якомога більше скарбів цього світу. Тим самим вони позбавляють себе можливості крокувати християнським шляхом. «Тому будьте мудрі й ревні в молитвах!» І поки молитеся, з усіх сил намагайтеся оговорити своє серце від будь-якої нечистоти, оскільки молитва без зусилля — пародія на молитву.

«Тож поклонилися йому всі мешканці землі, імена яких не записані в книзі життя Агнця, заклоного від заснування світу (Об'явл. 13:8).

Творіння і Голгофа

Жертва Христа, принесена заради прощення наших гріхів, є великою істиною, навколо якої зосереджені всі інші істини. Щоб правильно зрозуміти та гідно оцінити кожну істину Біблії — від Буття до Об'явлення, — її потрібно вивчати у світлі Голгофського хреста» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 315).

Якщо застосувати це висловлювання до кожної доктрини Святого Письма, виникає запитання: «Як поєднуються Творіння і Голгофа?» Серце замирає від захоплення Ісусом Христом, яке важко виразити словами.

Погляньте на Ісуса в Едемському саду: Він схилився над великою грудкою глини, старанно формуючи з неї людську фігуру. Він вправно виробляє пальці рук і ніг, вуха, очі. Потім Він вдихає у ніздрі цього витвору дихання життя. Серце починає битися, легені тріпочуть, коли вперше вдихнули

повітря. Очі звернені на Творця. Підтримуючи за руку тільки-но створену людину, Ісус допомагає їй встати на ноги. Адам ніколи не вчився ходити, як вчаться ходити немовлята, тому що Ісус створив його дорослою мислячою людиною. Уявіть собі першу зустріч Адама й Христа, — ви побачите вираз задоволення та любові в очах Ісуса, Який шукає виразу почуттів на обличчі Адама? І на ньому одразу ж з'являється вдячність. Адам радий бачити свого Господа.

А тепер пороздумуйте: чи знав Ісус, створюючи Адама та Єву, що колись їхні нащадки вб'ють Його, свого Творця? Так, знав, але через любов Він не змінив Своїх творчих планів. Господь приготував План спасіння людського роду ще до моменту творіння.

Якось Боб запитав у Марії, чи народила б вона дитину, якби знала, що коли-небудь ця дитина її вб'є. Вона

подумала, а потім, хитаючи головою, сказала: «Ніколи. Це було б безумством!»

Людську любов ніколи не зрівняти з любов'ю Божою. Ісус був вибраний жертвою від створення світу. Неможливо виразити ту любов, якою Він любить нас. Він є Божим Агнцем, який передбачив Свою смерть від рук нащадків Адама ще до того, як подарував життя першій людині!

Якщо ви коли-небудь засумніваєтеся в любові Господа, пам'ятайте, що Він створив першу людину в сліпучому світлі Голгофи. Тінь від хреста досягнула навіть Едема. Наш Спаситель Бог настільки бажав створити нових людських істот, що не захотів порушити Свої плани, навіть якщо за них прийдеться заплатити ціною власного життя.

Наскільки ми захоплюємося і цінуємо Його за таку любов?

Я зцілилася милістю Христа

Лідія Антоничева

Дитинство

Моя мама хотіла хлопчика, а народилась дівчинка. І вона не прийняла мене серцем з народження. Відповідальність перед суспільством вона мала, а любові не було. Мені хотілося бути ближчою з нею, я розповідала їй свої найпотаємніші дитячі секрети. У відповідь — емоційна глухота та насмішки.

Але мене любив батько! На жаль, вдома він бував рідко, бо їздив на заробітки, щоб забезпечити нам з мамою хороше життя. Він робив усе, що від нього залежало, щоб на місті дерев'яної хатинки, у якій ми жили, побудувати новий цегляний просторий будинок із усіма зручностями. Тато був людиною широкої душі, обіцяв, що зробить усе, аби його дружина і донька мали усе найкраще. Але, на жаль, Мама його не любила, як і мене. Заміж вона вийшла пізно. Молоді чоловіки, які їй подобались, тримались остеронь від неї, бо вона була донькою «ворога народу».

Яке велике свято було для мене, коли тато приїжджав додому! Його очі світилися щастям від зустрічі зі мною і з мамою, він привозив багато подарунків! Він любив підкидати мене, носив на плечах і намагався спілкуватися зі мною якомога частіше. І будинок він побудував, який хотів. Татусю мій, татусю, як нам із тобою було добре!

Біда прийшла несподівано. Тато трагічно загинув, коли мені було 8 років. «Ні, не може бути!» — я не вірила, навіть коли труна з його тілом стояла у кімнаті. Я лягала спати в його ліжко і чекала, коли він прийде і скаже: «А хто це лежить на моєму ліжку? Як я за тобою засумував!» Але він не прийшов ні через день, ні через тиждень, ні через місяць. Зі смертю сперечатися немає сенсу.

У моїй душі ятрилася рана, яка кровоточила усе життя. Я здригалася на вулиці, коли хто-небудь з перехожих був схожий на тата. Мама

швидко втішилася і майже його не згадувала. Вона переживала лише, що залишилась без матеріальної підтримки, з невиплаченими за будинок боргами. У своєму озлобленні проти долі мама біла мене за кожну дрібницю і голосно кричала: «За що мені така кара!»

Життя продовжується

Я росла замкнутою, некоммунікбельною дитиною з дуже низькою самооцінкою. Єдиною відродження були книги, навчання у школі. У моєму серці місце, призначене для любові, було порожнім. Коли я виросла, то в молодих людях підсвідомо шукала схожості з батьком, але не знаходила. Цікавих, розумних молодих чоловіків я боялася, бо відчувала внутрішній бар'єр і не мала навиків спілкування. Я думала, якщо я не потрібна власній матері, то кому взагалі потрібна?

На підготовчих курсах в університеті я познайомилася з симпатичним хлопцем. Через самотність «надягнула рожеві окуляри» і вийшла заміж. Через деякий час, чого і слід було чекати, «окуляри розбилися»: він почав багато випивати, насміхатися, зраджувати. Я дивилася на усе кризь пальці: у мене не було ні ревності, ні сили, ні бажання боротися. Та й часу теж не було: я працювала, навчалася в університеті на заочному відділенні, виховувала сина, займалася господарством. Нарешті, ми розлучилися.

Господи, як Ти мене терпів?

Ішли роки. У душі була порожнеча. В людях я розчарувалася і пішла до церкви шукати Бога. Ходила на причастя. У момент покаяння нікого не бачила: серце

розривалося від болю, з очей безперестанку лилися сльози. Я раптом побачила себе грішницею. До того я себе дуже жаліла, ображалася на інших, особливо на маму, а своєї провини не визнавала. Але Бог показав мої гріхи, і вони постали переді мною у всій потворності. У моїй свідомості тоді була

Иду к Христу с протянутой рукою:

«Прости меня и душу obnovи,

К тебе пришла я, Боже, за покоем

С разбитым сердцем, жаждущим любви.

Я — нищая, я — нищая любовью.

Я без любви не стою ничего.

Омой меня Твоей святою кровью

И приголубь у сердца Твоего.

Лишь Ты, Господь,

помочь мне в этом можешь,

Излей потоком в сердце благодать,

Насыть любовью, чтоб смогла я Боже,

От полноты Твоей кому-то тоже дать».

лише одна думка: «Господи, як Ти мене терпів?» Я каялася, що порушувала Божі Заповіді, важко було усвідомити, що з цього часу я маю довірити Богу всі сфери свого життя і виконувати Його волю. Але Дух Святий ненав'язливо, мудро продовжував працювати над моїм серцем. Бог тихо пояснив мені, що Він любить мене і що Він досить мудрий, щоб подбати про мене. Я подумала: «Вірити, так вірити в усьому!» Формальна релігія не потрібна ні мені, ні Богу. І я упокорилася перед Господом.

Так буває з кожним,
хто народжений від Духа

Після цього моє серце наповнилося небесним миром і любов'ю! Я нічого схожого ніколи не відчувала. Бог заповнив пустоту мого серця любов'ю! Моє обличчя випромінювало щастя, мені хотілося говорити усім добрі слова, мене нічим не можна було образити. Так ось що таке щастя! Ось як нас любить Бог! У моє серце вилася Божя радість, яку Він відчував від зустрічі зі мною. Як це можливо пояснити невіруючим людям? Тоді я дізналася, що дарує Святий Дух тим, хто любить Бога і дотримується Його Заповідей. За це варто було віддати життя! З цього моменту я постійно відчувала присутність Когось невидимого для очей, Він посилав мені думки, і я вела з Ним діалог. З того часу відчуття самотності залишило мене.

Коли я прийшла в Божу Церкву

У той час я періодично дивилася телевізійну програму «Обличчя до обличчя». Як мені подобались ведучі цієї програми: завжди усміхнені, милі, добрі. Мені цікавим був зміст цих програм, які розкривали біблійні істини. Ось те, що мене завжди хвилювало. Програма пропонувала уроки «Нове життя», а ті, хто успішно навчатимуться, отримають в подарунок Біблію. Як я хотіла її мати! Я вивчала ці біблійні уроки і підганяла час: коли вже мені пришлуть Біблію? І ось нарешті я тримаю її в руках! У мене в руках Свята Книга, у якій відкрита таємниця Всесвіту! Я взяла відпустку і за три тижні прочитала її від початку до кінця. Я кожен день просила Бога, щоб Він давав мені бажання її читати.

Я запитала дівчину, яка принесла мені Біблію, де знаходиться Церква, яка мене навчала. Вона мені пояснила. З того часу я кожен тиждень хожу туди. Раніше думала: «В церкву нехай ходять старенькі бабусі, а у мене є цікавіші справи». Але,

Довіра Богові

■ *Коли моєму батькові було чотирнадцять, закінчувалася Друга світова війна. Він і його батьки опинилися в оточенні у Відні. Росіяни наступали зі сходу, їхня артилерія гриміла з-за горизонту. Із заходу американці скидали листівки, погрожуючи розбомбити столицю. А місто було таким прекрасним, що не вірилось, що через декілька годин від нього може нічого не залишитися.*

■ Віктор СЕРКАШИДЖ

Наймовірно, але моєму дідуся вдалося придбати квиток на останній потяг, що прямував на захід. Однак дорогою додому, без будь-яких пояснень, його арештували за те, що його посвідчення особи було не того зразка. Це було звичайне звинувачення жорстоких «охоронців закону», які бажали позбутися власних страхів. Відчуваючи страшні душевні муки, дідусь пояснив, що йому потрібно негайно йти додому, щоб його сім'я могла евакуюватися, але його благання виявились даремними. Ніч він провів у холодній камері.

Наступного ранку бомбардувальники скинули свою смертоносну ношу, але, на диво, бомби впали далеко від цілі. Дідуся на той час уже звільнили, і він пішов додому. У другій половині дня сім'я все-таки змогла сісти на потяг, але через півгодини їх змусили повернутися. Справа в тім, що попередній потяг, яким вони спочатку мали їхати, був повністю знищений бомбами, і всі пасажери загинули. Якби мого діда не арештували, моя сім'я також загинула б у цьому вихорі жаху.

Як чудово, що Бог подбав про благополуччя моєї родини! А може, це лише випадковий збіг обставин? Адже не кожний раз так трапляється, чи не так? Бог врятував мого батька і його батьків, але не увесь потяг. Друзі хворіють та помирають. Діти гублять іграшки і ніколи більше їх не знаходять. Невже Ісус не хотів їм допомогти? Чи Він занадто слабкий, щоб зупинити цей потік зла? Чи Йому було байдуже?

Довіряти, коли немає чудес

Більше трьох років учні були свідками великих чудес, отримуючи усі можливі докази, що Бог є любов, і все знаходиться під Його контролем. Вода перетворюється на вино, прокажені зцілюються, біси виходять, а у Самого Господа ноги не тонуть у воді. Але тепер цей Творець чудес лежить у могилі.

Як трапилося, що Він не зміг спасти Себе? О, якби Він міг вчинити ще одне чудо, щоб підтримати їхню віру, яка похитнулася! Лише одне чудо, щоб воскресити в розумі те, що Він їм проповідував.

Одним з найяскравіших прикладів обмеженості тієї ролі, яку відіграють

виявляється, церкви бувають різні. У тій Церкві, куди я ходжу тепер, мені дуже подобається: спільне вивчення Біблії, спів чудових християнських псалмів, дружні відносини, турбота один про одного. Прийшовши до Бога, я не стала багатою, знаменитою, респектабельною, але я стала спокійною і щасливою, якими бувають діти з люблячими і турботливими батьками. Читаючи Біблію, я усвідомила, що істин не може бути десять, п'ять чи хоча б дві. Істина – одна! Це — Слово Боже.

«Авва, Отче!»

Яке це щастя – пізнавати Бога! Він такий, як мій тато! Ні, Він не такий, Він – кращий! Він помер за мене, Він простиw усі образи, завдані моїми гріхами, узяв мої гріхи на Себе. Він зійшов з неба у цей брудний гріхом світ, щоб спасти мене й інших, таких самотніх і нещасних, засуджених до вічної смерті грішників. Господи, яка велика любов Твоя, яка безмежна милість Твоя і Твоє довготерпіння до самовдоволених, егоїстичних, закам'янілих у своєму невірстві людей!

Раніше я жила у стражданнях і не знала, що у мене є вічно люблячий Отець, Який ніколи не помре, Який буде вічно турбуватися про мої потреби, дарувати Своє благословення. Він дозволяє називати Себе, Царя Всесвіту, Батьком. Апостол Павло говорить про це так: «Адже ви не одержали духа рабства знову на страх, але одержали Духа синівства, яким кличемо: Авва, Отче! Сам Дух свідчить нашому духові, що ми – діти Божі» (Римл. 8:15, 16).

Бог є любов!

З того часу, як я прийшла в Церкву і почала з молитвою вивчати Біблію, Господь відкриває усі мої гріхи. Він допомагає мені поступово звільнятися від поганих звичок, егоїстичних нахилів, гордості. У моєму серці відбулися змі-

ни: відносини з рідними докорінно змінилися на краще. Господь зцілив мене від образи на маму, на свого колишнього чоловіка та на інших людей. Я зрозуміла, що гріх завжди руйнує стосунки з Богом і з людьми, він також знищує мене духовно і фізично. Звідси усі наші хвороби і страждання. Мені стало зрозуміло, що не потрібно чекати змін від інших, потрібно мінятися самій, і Бог дає силу для цього. Моя самооцінка зросла без будь-яких тренінгів та інших психологічних методів. Я – улюблена дитина Божя, мій Отець – Цар царів!

Бог зробив мене, нещасну грішницю, спадкоємицею небесного, нетлінного багатства, а мені лише потрібно приготуватися тут до Царства Божого, щоб я могла зі своїм характером увійти в небесні оселі, де усе підкоряється Божому Закону. Що мені ще потрібне? Яка ще більша нагорода може бути за віру в Христа?

Наш Бог – чудовий, Він любить прощати і дарувати дива. Коли я прийшла до Нього і покалася у своїх гріхах, Він прийняв мене з розгорнутими обіймами. Він наділив мене даром писати вірші, якими я хочу поділитися з вами.

Может что-то в жизни не сложилось, Но теперь уж этого не жаль. Ранами Христа я исцелилась, Он понес судьбы моей печаль. Я была практически незряча: Грех глаза окутал пеленой, Я искала временной удачи, Я искала радости земной. Сердце мое маялось в пороках, В паутине призрачных идей. Но Иисус сказал: «Смени одежды, — Я тебе другие подарю». И принес в ладонях свет надежды, И еще — спасения зарю. И подарки эти я не прячу: В них явилась Божья красота. Знаю я одно: была незряча, А теперь я вижу лик Христа!

чудеса в усвідомленні гріховності та наверненні, є воскресіння Лазаря: «Багато юдеїв довідалося, що Він там, і прийшли не тільки задля Ісуса, а й щоб побачити Лазаря, якого Він воскресив із мертвих. Тож первосвященники змовилися, щоб і Лазаря вбити, бо через нього багато відходило від юдеїв і стало вірити в Ісуса» (Івана 12:9-11).

Вражаюче, чи не так? Ісус міг і десять разів воскрешати Лазаря з мертвих, але й це не змогло б переконати релігійних лідерів у Його чесності та Божественості. Ненависть до Творця чудес була настільки великою, що засліпила їхні очі. І не дивно, що першою реакцією фарисеїв на вістку про смерть Ісуса було бажання приховати її від людей.

Чи мали вони потребу в чудесах? Ні. Було зрозуміло, що воскресіння дійсно відбулося, але вони хотіли, щоб його не було. Якщо ми не маємо великого бажання пізнати Бога чи поваги до того, що Він вчинив, Господь може хоч цілий день розділяти води перед нашими очима, але це не справить жодного враження на наші серця.

Чудеса — не єдиний засіб, який може змусити повірити

Якщо чудеса були панацеєю для зміцнення слабкої віри, то як тоді пояснити усі ті роки мандрів пустелею народу, який бачив, як вода тече зі скелі, і їжу, яка падала з неба? Фараон, напевно, впав до ніг Мойсея, побачивши такі дива.

Але Ісус знав, що потрібно застосувати такий підхід, який буде змінювати серця і завойовувати глибоку довіру. Цим новим підходом стала любов.

Ісус прийшов на цю землю, щоб «показати нам Отця» (Івана 14:9). Побачивши, що люди бояться промовляти ім'я Бога, Христос сказав, щоб вони називали його «Авва» (Отець). Він омив наші ноги і не вимагав жертв, але Сам став жертвою за нас. І все ж багато хто бажає мати такого Бога, Який буде оберігати від наслідків гріхів, допомагати, коли не все гаразд, приходити на допомогу за першим покликом.

Та хіба можна забути той факт, що Ісус, сповнений безмежного терпіння до людства, вивів цілу націю з рабства і дарував їм усі благословення, хоча вони цього й не заслуговували? Він зійшов, щоб жити серед людей, щоб показати їм, яким є Бог насправді.

Саме грішники прагнули до Нього, щоб знайти спокій збленим душам. Усі вони бажали бути прощеними. Вони відчували, що Він щирий із ними, і відкривали перед Ним свої серця.

Мати можливість насолоджуватися повним прощенням у Його присутності було достатнім чудом. «Ми любимо Його, бо Він перший полюбив нас» (1 Івана 4:19) – у цьому справжній характер нашого Бога. Якщо наші бажання серця не суперечать Божій волі, Ісус ніколи не підведе. І те, що Він уже зробив для нас, – також велике чудо.

Попутчик

Я ехала широкою дорогою,
Ломался часто мой велосипед,
Был трудным путь, и уставали ноги,
И это продолжалось много лет...

Но как-то, на развилке оказавшись,
Я растерялась: а куда теперь?
Но Кое-Кто, со мною поравнявшись,
Сказал: «Путь узкий
к жизни, ты поверь».

Тот узкий путь тернистым
был и сложным,
Но мне Попутчик встретился на нем,
Он мне сказал: «Со Мною все возможно,
Мы вместе этот путь с тобой пройдем».

■ Татьяна Загний

НАЙПЕРШЕ — ПРИНЦИП

«Тому, брати, все більше намагайтеся утвердити ваше покликання та обрання, тому що роблячи так, ніколи не спіткнетесь»

(2 Петра 1:10).

Вічне життя варте того, щоб задля нього пожертвувати всім. Ісус сказав: «Так ото й кожний з вас, хто не відречеться від усього свого майна, не може бути Моїм учнем» (Луки 14:33). Хто нічого не робить, а тільки чекає, поки його надприродним чином змусять до чогось, той перебуває в летаргічному сні й темряві. Бог дав вам Своє Слово. Бог звертається до вашої душі в зрозумілих висловах. Хіба не достатньо слова Його уст, аби показати вам ваш обов'язок та закликати до його виконання?

Хто покійно та з молитвою досліджує Писання з метою пізнати й виконати Божу волю, той не залишиться в незнанні щодо своїх обов'язків перед Богом. Бо «хто хоче чинити Його волю, той пізнає вчення» (Івана 7:17). Якщо ви бажаєте пізнати таємницю благочестя, вам потрібно дотримуватися ясно вираженої Істини незалежно від ваших почуттів та емоцій. Послух має бути справою принципу. Ми повинні прагнути до правди за будь-яких обставин. Саме такий характер вибраний Богом до спасіння.

МУДРІ ДУМКИ

• «Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лица? Якщо я на небо зйду, – то Ти там, або постелюся в шеолі – ось Ти! Понесуся на крилах зірниці, спочину я на кінці моря, – то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя!» (Псал. 139:7-10)

• Господь Ісус іде попереду тебе, щоб показати тобі істинний шлях, бо шляхи Його святі.

• Господь Ісус над тобою, щоб вилити на тебе Божественну любов. Він покликав тебе бути посланцем Його любові.

• Господь Ісус позаду тебе, щоб охороняти тебе, тому що Він хоче вберегти тебе від підступності злих людей.

Все повторяется

«Пророка нет в отечестве своем», –
Не вдумываясь, люди повторяют.
И так уж повелось из века в век –
С восторгом диким мудрость
распинают.

К чему невеждам истины слова –
Прозреньє тяготит и сна лишает.
Пусть истина сто тысяч раз права, –
Грешить в слепом неведение мешает.

«Распни! Распни!» — невежды не кричат,
Плюют в пророка и бичом стегают,
Сердца пустые, онемев, молчат,
И только совесть тихо обличает.

Спустя столетия потомки палачей
Своих дедов поступки осуждают.
И невдомек им, что хвосты бичей
Пророков новых спины поджигают.

■ А.Н, г. Ровно

Крайні погляди

«Вмію жити і в не статках, умію жити і в достатку. Звик до всього і в усьому: і насичуватися, і голодувати, мати достаток і терпіти нестаток. Усе можу в Тому, Хто мене зміцнює, — в Ісусі Христі» (Филп. 4:12, 13).

У всі часи сатана намагався звести на-нівець зусилля Божих слуг, насаджуючи в Церкві дух фанатизму. Так було і за днів Павла, і пізніше – за часів Реформації. Вікліф, Лютер та багато інших мужів, віра і вплив яких стали благословенням для світу, зустрічалися з хитрощами, з допомогою яких ворог намагається довести до фанатизму надто ревних, невірноважених або неосвячених людей.

Душі, котрі перебувають в омані, навчають інших, що справжня святість звільняє розум від усіх земних думок, спонукаючи людей повністю стримуватися від праці. Інші, впадаючи в крайність при тлумаченні певних уривків Писання, навчають, що праця – це гріх і християни не повинні думати про дочасний добробут свій та своїх сімей, а присвячувати себе винятково духовним питанням. Проте вчення і приклад апостола Павла спростовують ці крайні погляди...

Оправданье верой

Отвергающий Бога душой
Все божественное отвергает:
Милосердие, святость, покой,
И ту веру, что душу спасает.

Вера — вечные крылья души,
В небеса без нее не подымаются.
Перед Богом любой, кто грешит,
Сможет верою лишь оправдаться.

■ Татьяна Загний

■ Олег ГОНЧАРОВ

Слідами апостола Павла

«Для греків – безумство»

Як відомо, Господь покликав апостола Павла та його супутників проповідувати Євангеліє грекам – народу, який не знав істинного Творця. Греки поклонялися богам зі створених людьми міфів та легенд, жорстоким і капризним, як і самі люди, і при цьому байдужим до світу. Апостол Павло приносить дивовижну для греків вістку: Бог прийшов у світ людей, щоб заплатити за гріхи кожної людини і цим подарувати їм спасіння, вічне – прекрасне і щасливе – життя. Ідея нечувана, безумна для греків! Але саме вістка про розп'ятого Христа покоряє сотні сердець у Філіпах, Солуні та Верей – містах на півночі Греції. Євангельська вістка спричиняє жажливі гоніння з боку правовірних юдеїв, ревнителів Закону. Павло і його супутники мусили втікати від переслідувачів. Але Господь заступається за Своїх вісників, веде їх з міста в місто. Нарешті, проповідь про Боже спасіння звучить і на півдні Греції, у мегаполісах – багатих торговельних і релігійних центрах, які гордились своїми храмами, збудованими на честь олімпійських богів.

Подорож Павла у столицю Давньої Греції Афіни, описана в 17-му розділі Дій апостолів, проходила перед морем. Корабель, на якому він прибув, причалив у головному порту – Фалері. Саме звідси вирушав у свою подорож за золотим рунном легендарний Ясон, а воєначальник Менесфей із флотом у 50 кораблів – у похід на Трою. Мандрівники, які направлялися з порту в Афіни, потрапляли в місто через Східні Фалерські ворота – найпрекрасніші у південній частині міського муру. Цією дорогою ішов у столицю і апостол Павло. Афіни – одна з найдавніших столиць західного світу. З незапам'ятних часів місто населяли пеласгі, а потім – іонійці. Останні заснували на вершині великої скелі фортецю Акрополь, що в перекладі з грецької означає «верхнє місто». Акрополь був посвячений Афіні, богині мудрості, яка, за легендою, подарувала грекам оливкове дерево, плоди якого дають здоров'я і продовжують життя. Звідси і назва цього міста-держави – Афіни.

До I століття нашої ери, коли в Афіни прийшов апостол Павло, грецька столиця зазнала змін, особливо після значних руйнувань, яких завдали римляни під час завоювання Греції. Однак римські імператори, захопившись грецькою культурою, відбудовують давнє місто, споруджують нові храми і статуї грецьким та римським богам. Відроджені Афіни перевершили попередній мегаполіс кількістю святилищ. Біблія говорить, що «дух його (Павла) обурювався в ньому, коли бачив, що місто переповнене ідолами» (Дії 17:16).

Для проповіді апостол Павло вибрав, як завжди, юдейську синагогу – в Афінах проживала велика юдейська діаспора. Але бажання донести Євангельську вістку грецькому населенню спонукало його вийти за стіни синагоги. Павло знаходить найбільш людне місце у столиці – Агору, базар, розташований у підніжжя Акрополя. У ті часи базар був не лише місцем торгівлі. Сюди приходили, щоб поділитися новинами, послухати відомих філософів та ораторів. Агора була інформаційно-культурним центром, відомим у всій Греції. Тут навчали Соократ, Платон і Арістотель. Тут торговці приносили жертви своїм богам. Купці з усього світу привозили на Агору своїх ідолів, бо вірили, що ті потурбуються про їхній успіх і багатство. Саме тут апостол Павло проповідує Євангеліє, надіючись, що слухачі рознесуть вістку про Ісуса у всі кінці великої імперії.

І якщо в інших містах Павла зустрічали неприязно, то Афіни цікавляться його проповіддю (див. Дії 17:21). Афіняни приязні, допитливі та відкриті для усього нового. На Агорі апостол Павло зустрічається з філософами-епікурейцями та стоїками (див. Дії 17:18), які пропонують Павлові виступити в Ареопазі, щоб жителі Афин змогли висловити свою думку стосовно його вчення. Ареопаг – площадка на скелі до заходу від Афинського Акрополя, де, зазвичай, збиралася Рада, яка складалася з найбільш шанованих афинських громадян; найвищий орган управління полісом (містом). Саме там чотири століття тому вершився суд над Соократом, звинуваченим у неповазі до грецьких богів – Зевса й Афини. Соократа засудили до смертної кари через прийняття чаші з цикутою.

Пам'ятник невідомому Богу

Сьогодні для туристів, які відвідують Ареопаг, показують велику плиту біля підніжжя скелі з гравіюванням грецькою мовою проповіді апостола Павла з 17-го розділу Дій апостолів з 22 по 31 вірш. Павло розпочинає проповідь зі згадки про пам'ятник «невідомому Богові» (Дії 17:23), якого він помітив серед ідолів на Агорі. Греки боялись образити якого-небудь незнайомого їм бога, тому встановлювали у своїх святилищах хоча б один порожній постамент. Про цього «невідомого» Бога

Павло і виголошує одну зі своїх найпалкіших проповідей. Його розповідь показала хороші знання грецької культури та філософії, але слова про воскресіння з мертвих викликали посмішку в більшості слухачів. Адже греки з часів Платона вірили у безсмертя душі!

Однак проповідь Павла не була безплідною. Серед небагатьох, які повірили, був Діонісій Ареопагіт (див. 17:34), який потім став ревним проповідником Євангелія. Він переніс мученицьку смерть у часи переслідування християн. Греки вважають, що саме завдяки служінню Діонісія Ареопагіта утвердилася принесена Павлом християнська віра. Грецька православна церква до цих пір шанує Діонісія як свого засновника.

Коринф

З Афин ми разом із апостолом Павлом підемо у Коринф. Це місто, згідно з давньою легендою, засноване героєм Алетом, нащадком Геракла. Місто було відомим своїми умілими майстрами. Знайдені там керамічні вазі свідчать про високу культуру архайчної епохи. Коринф завжди займав важливе місце серед міст Греції.

Культура Коринфа відрізнялася від академічного середовища Афин, де були головними не купці, а філософи, архітектори, скульптори. Коринф довгий час був важливим містом Середземномор'я, тому що знаходився на вузькому перешийку, який з'єднував півострів Пелопоннес із Центральною Грецією і служив мостом між Заходом і Сходом. Коринфський перешийок Істма усього лише 8 км у ширину розділяв затоки Іонічного та Егейського морів. Морський шлях навколо Пелопоннеського півострова складає майже 3 тис. км, і щоб скоротити дорогу, кораблі тягнули з однієї затоки в іншу суходолом, використовуючи спеціальні катки. І брали за це, звичайно, багато грошей, що приносило немалий прибуток місту. Коринфські колонії – Сиракузи, Керіка, Потидея, Левкада, Анакторій – сприяли багатству та процвітанню, укріпленню військової сили цього поліса, а в часи апостола Павла стали плацдармом для поширення Євангельської вістки. У Коринфі Павло провів півтора року, подорожуючи звідти в інші міста Греції, створив там дві громади, яким потім написав два найбільших своїх послання. Життя

Павла в Коринфі описане у 18-му розділі Дій апостолів.

У Коринфі Павло познайомився з подружжям Акили й Прискили, які, як і він, заробляли на життя виготовленням наметів. Євангелист довгий час жив і працював із ними, а в суботу проповідував у синагозі юдеям та грекам. Залишки тієї синагоги були знайдені археологами. Сьогодні місце, де вона знаходилася, називають кафедрою апостола Павла. У Коринфі з Павлом повторюється те, що трапилось у Филипах, Солуні та Верейі: юдеї не хочуть слухати проповідь про Христа-Месію і проганяють Павла. І він поселяється у прозеліта Тита Юста, чий будинок знаходився біля синагоги. Павло вже думав залишити Коринф. І він пішов би з міста, якби не нічне видіння. Йому з'явився Господь і сказав: «Не бійся, але говори і не мовчи, бо Я з тобою, і ніхто не накинеться на тебе, щоб заподіяти тобі зло, тому що маю в цьому місті багато людей!» (Дії 18:9, 19) І Павло залишається у Коринфі, незважаючи на те, що через декілька місяців гоніння знову наздоженуть його.

Це відбувалося у часи консульства римського правителя Галіона. Археологи підтвердили точність біблійної оповіді про життя Павла у Коринфі, коли знайшли у Дельфах напис з ім'ям Юлія Галіона, рідного брата римського філософа Сенеки. Галіон був освіченою людиною і не підтримував юдейську змову проти Павла, зупинив усі намагання юдеїв засудити Павла, але при цьому не перешкоджав грекам наказати начальника синагоги, з якої апостола ганебно вигнали (див. Дії 18:12-17).

Створені Павлом громади у Коринфі знаходилися у самому місті і в Кенхреях, портовому районі на узбережжі Егейського моря. Про цю громаду Павло згадує у Посланні до римлян (16:1). Дотепер збереглися невеликі фрагменти цього, колись великого, торговельного порту.

Проповідь Павла досягла сердець не лише простолудинів. Серед його послідовників було немало відомих та багатих громадян. У Діях апостолів (19:22) говориться, що Павло послав у Македонію своїх помічників Тимофія та Ераста, а у Посланні до римлян (16:23) він передає привіт від Ераста: «Вітає вас міський скарбник Ераст». Напевно, Ераст був жителем Коринфа: недалеко від міського театру знайдений напис, де згадується про його внесок у міське господарство. Напис повідомляє, що завдяки турботі Ераста-скарбника в Коринфі була вимощена центральна дорога, яка збереглася до нашого часу. Серед тих, хто повірив, був також і Крисп, начальник синагоги, який прийняв хрещення разом з усією родиною.

Сучасний Коринф – це туристичний центр, чудовий курорт із готелями та пляжами. Лише руїни давнього Коринфа нагадують про події, описані в книзі Дії апостолів.

Коринфський досвід апостола Павла, як і його служіння у Греції, навчає нас не зупинятися перед труднощами. Сьогодні Господь доручає нам проповідувати сучасним «грекам» Євангельську вістку. Як і тоді, не скрізь ми знаходимо розуміння. Іноді, як і в часи апостолів, виникають обставини, які змушують нас йти в інші місця для проповіді. Але давайте будемо пам'ятати слова Господа, вимовлені Павлом: «Не бійся, але говори і не мовчи, бо Я з тобою, і ніхто не накинеться на тебе, щоб заподіяти тобі зло, тому що маю в цьому місті багато людей!» (Дії 18:9, 19)

■ Віра ЛЕБЕДЄВА

ВИДАТНА ЖІНКА У СТАРЕНЬКОМУ САРІ

Один журналіст, який спостерігав за щоденним доглядом матері Терези та сестер ордену Милосердя за прокаженими, сказав: «Я не робив би цього і за мільйон доларів». – «За мільйон і я б не робила, – відповіла мати Тереза, – тільки безкоштовно! Лише з любові до Христа!»

Мати Тереза (Агнеса Гонджа Бояджиу) народилася 26 серпня 1910 року в місті Сюпи в сім'ї албанського продавця зелені. Ще навчаючись у школі, вона зрозуміла, що якимось чином повинна присвятити своє життя Богові. У 18 років Агнеса залишила затишний батьківський дім і стала монахинєю місіонерського ордену «Лоретські сестри». Своє служіння послушниця вона розпочала в Індії – країні, яка була відома своєю жахливою бідністю. І впродовж 16 років згідно з концепцією ордену Лорето вона вірою і правдою намагалася перемогти цю убогість, навчаючи бенгальських дівчаток історії та географії рідною мовою.

Життя її було багатим на події – вона стала директором однієї зі шкіл, де її поважали як учителі, так і учні.

І раптом... 16 серпня 1948 року мати Тереза, отримавши дозвіл Рима стати вільною монахинєю, переодягнулася в куплене на базарі дешеве сарі і покинула сестринську обитель. З п'ятьма рупіями в кишені вона зникла в нетрях Калькутти. Згідно з легендою, вона зробила це за закликом Христа – слідувати за Ним у нетрі, щоб служити Йому через найбідніших. І на цей заклик мати Тереза пішла без вагань.

У занедбаному будинку серед сміття вона заснувала школу для нікому не потрібних дітей – немовлят зі смітників, маленьких інвалідів та сиріт, і це започаткувало систему дитячих притулків ордену Милосердя. Однак її безкорисливе служіння не обмежувалося дітьми з вулиці та організацією шкіл. Вона взяла на себе місію допомагати вмираючим. Перша жінка, яку мати Тереза підбрала на залитий брудом вулиці, була погрижена щурами та мурахами, але ще жива. Жодна лікарня не хотіла її приймати, однак мати Тереза не відступила і заявила, що вона не покине нещасну, поки та не помре. У Калькутті просто на вулицях помирають сотні бідняків, і новина про блаженну монахиню, яка підбирає вмираючих

бездомних, дійшла до керівництва міста. Муніципалітет виділив для неї порожній храм, посвячений індійській богині Калі, й у величезному приміщенні, де колись тримали жертвних тварин, розмістилися вмираючі бідняки. Так з'явився «Дім для вмираючих», де приреченого на смерть бідняка огортали любов'ю і турботою, щоб він міг гідно дожити свої дні. Зворушені любов'ю матері Терези, сюди приїжджали благодійники з усього світу, і вони були впевнені, що їхні гроші допоможуть страждальцям і бідним.

Її казали: «Ви лікуєте не причину, а наслідки. Ви латаєте дірки. Ваша праця тоне в океані проблем, які можна вирішити лише спільними зусиллями на державному рівні». Вона не приймала такої критики і вважала, що чинить відповідно до букви і духу Письма, де Христос сказав: «Бо голодував Я, і ви дали Мені їсти; спраглим був, і ви Мене напоїли; чужинцем був Я, і ви Мене прийняли; не мав одягу, і ви Мене зодягли; хворів, і ви Мене відвідали; у в'язниці був Я, і ви прийшли до Мене!» (Матв. 25:35, 36). І тому, видужуючи після чергового інфаркту, у своєму щоденнику вона з упевненістю писала: «Що для мене Ісус? Ісус – це...» І далі йде вражаючий список: «Слово, яке потрібно вимовити. Світло, любов, мир... Ісус – голодний, якого потрібно нагодувати, спраглий... Бездомний. Хворий. Самотній! Прокажений! Жебрак! Сліпий! Каліка! В'язень!» І що дуже дивно: «Ісус – це людина зі скам'янілим серцем, якій потрібно допомогти його пом'якшити».

Притулки, лікарні, лепрозорії були потім, але на початку свого шляху жінка страждала від самотності, і їй часто доводилося лягати спати голодною. Але вже через три роки, у 1949 році, до неї приєдналися 12 послідовників, її колишні учениці, а у 1950 році орден Милосердя був визнаний Римом.

Життя таких добровольців важке і одноманітне. Їхня власність – сарі, сандалі й тоненький матрац. Їхнє життя – це дива терпіння і витривалості, це безкінечна круговерть любові, яка

починається о 4 годині ранку з молитви Франциска Ассізьського:

*Господи, дай мені сили
Розраджувати, а не бути розрадженим,
Розуміти, а не вимагати розуміння,
Любити, а не чекати любові від інших...
Бо коли віддаємо, ми отримуємо,
І, прощаючи, знаходимо прощення.*

У 1997 році мати Тереза отримала Нобелівську премію. Одержуючи цю нагороду в ім'я «нікому не потрібних, нещасних і засмучених», вона була одягнута у те ж саме сарі, яке було на ній у день заснування ордену, а кошти, які були призначені для банкету, вона попросила передати «її людям».

Поради матері Терези

► Так, люди нерозумні, непослідовні та егоїстичні. І все одно люби їх!

► Якщо робитимеш добро, люди звинуватять тебе у прихованій корисливості і себелюбстві. І все одно роби добро!

► Якщо ти маєш успіх, ти наживеш удаваних і справжніх ворогів. І все одно досягай успіху!

► Добро, яке ти зробиш, буде завтра забутим. І все одно роби добро!

► Щирість та відкритість зроблять тебе вразливим. І все одно будь щирим та відкритим!

► Те, що будував роками, може зруйнуватися в одну мить. І все одно будуй!

► Люди потребують допомоги, але вони ж стануть докоряти тебе за це. І все одно допомагай людям!

► Віддай світу все найкраще, що ти маєш, і отримаєш жорстокий удар. І все одно віддавай світу все найкраще, що ти маєш!

Найвища освіта

«Просвітивши очі вашого серця, щоб ви знали, якою є надія Його покликання, яке багатство слави Його спадщини у святих»

(Ефес. 1:18).

Джерело істинного знання і справжнього розвитку міститься в пізнанні Бога. Куди б ми не звернулися у фізичній, розумовій чи духовній сферах, що б ми не споглядали, відводячи свої очі від ураженого гріхом, – усюди відкривається це знання. В яку б галузь знання ми не заглибилися зі щирим бажанням досягти істини,

ми зустрічаємося з невидимим могутнім Розумом, Котрий діє в усьому і через усе. Розум людини починає спілкуватися з розумом Бога — обмежений з Безмежним. Вплив такого спілкування на тіло, розум і душу неможливо оцінити повною мірою.

У такому спілкуванні міститься джерело найвищої освіти та виховання. Це Божий метод розвитку. «Заприязнився із Ним» (Йова 22:21) – ось Його вістка для людства. Метод, про який ідеться в цих словах, застосовувався у вихованні батька людського роду. Коли в славі безгрішної зрілості Адам перебував у святому Едемі, Бог навчав його саме так.

Десять Заповідей

На землі не честь законів різних,
Складають і упродовжують їх.
Тільки десять вічних і прекрасних,
Десять Заповідей єсть святих.

Перша гласить: «Я Бог, що вивел
З землі єгипетської тебе,
Щоб ти рабства більше не увидів.
Я – твій Бог! Живи, Мене любля!»

Єсть у Бога Заповідь Друга:
«Не твори кумира ти себе».
То, що в небі єсть, зображає,
Або що внизу єсть, на землі.

Не зображай того, що в водах,
Або що внизу єсть під землею.
Не служи їм ні в яких народах,
Я – твій Бог, а Я – ревнитель твій!

За вину отців воздам їх дітям,
Накажу до чотирьох родів.
Тем творю я милість, хто на світ
По Моїм законам жити готов!

Третя Заповідь гласить: «Напрасно
Ім'я Бога не прозиває».
Заповідь Четверта, в ній ясно:
«Святість дня суботнього неси».

Це значить, ти шість днів працюй,
А сьомий день Богові присвяти,
Потому, що саме суботу
Бог як день покою освятив.

В П'ятій Заповіді говориться:
«Почитай своїх батьків»,
Щоб дні твої могли продовжитися,
Твій Господь готов тебе їх дати.

«Не убий» – ось Заповідь Шоста,
Але ворогам твоїм добро твори.
Серце від обид освободжуй,
А ворогів твоїх завжди без злої смотри.

«Не прелюбодействуй», Бога знає.
Заповідь Сьма береже,
К Господу приблизить нас желя,
К чистоті і радості веде.

Ось Восьма Заповідь Господня:
«Не кради» ніде і ніколи.
Заповідь Дев'ята: сьогодні
Багато лжеш в будинках і містах,

«Не прозивай речей твоїх лживих,
Ближніх або дальніх не суди».
І Десята, рабам наживи:
«На чужої достаток не гляди».

Не желей ні дома, ні раба твого,
Ні вола і ні раба твого,
Не желей осла, женою красивою
Ближнього, сусіда твого.

Десять Заповідей, тільки десять,
Соблюдай їх і живи в Христі,
Щоб душа твоя звеніла піснями
В першозданній Божій красоті!

■ Валентина Колпакова

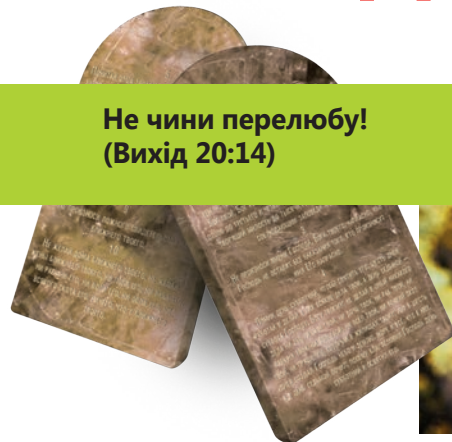

■ Мирон Вовк

Цією Заповіддю Господь оберігає наші сімейні стосунки. Адже сім'я була створена Богом, тому Він піклується про Своє творіння. Після створення першої людини, Адама, Господь сказав: «Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього» (Буття 2:18), – і була створена Єва.

Сьома ЗАПОВІДЬ

**Не чини перелюбу!
(Вихід 20:14)**

Як слід розуміти слово «перелюб»?

Бог благословив першу пару і цим започаткував шлюбні відносини. Це відбувалося ще в Едемському саду, до того, як туди проник гріх. І Господь постановив від початку життя людей на землі, щоб вони жили у шлюбі. Для охорони сімейних стосунків Господь дав Заповідь: «Не чини перелюбу!» Це повеління стосується як чоловіка, так і жінки.

Перелюб – це порушення подружньої вірності. Але Сьома Заповідь забороняє і статеві зв'язки поза шлюбом, а також сексуальну розбещеність. Будь-який інтимний зв'язок, окрім шлюбного, є гріхом в очах Бога.

На жаль, сьогодні повеління «не чини перелюбу» вважається старомодним, неактуальним. Останнім часом ми не часто засуджуємо розлучення, повторні шлюби, позашлюбні стосунки, і суспільство все рідше роздумує про це Боже повеління. Цим нехтуються принципи сімейних відносин. І як наслідок, постає багато сімейних проблем, кількість розлучень постійно зростає, як і кількість дітей, які виховуються у неповних сім'ях чи дитячих будинках. Сьогодні часто порівнюють із допотопним світом. Ось як описує його Святе Письмо: «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її – тільки зло повсякденно» (Буття 6:5). Люди жили аморально, тому на землю прийшов потоп, щоб знищити нечестивий людський рід.

Більшість людей погоджується, що сімейні відносини справляють величезний вплив на суспільство. Кажуть, яка сім'я, таке і суспільство. Навіть зв'язок між батьками та дітьми відходить на другий план перед любов'ю, яка з'єднує чоловіка й жінку в одне тіло. На землі немає святіших відносин, ніж відносини між чоловіком та дружиною. Бог дарував шлюб для щастя людей, для збереження моральної чистоти. «...бо краще одружитися, ніж розпалюватися», – радить апостол Павло (1 Кор. 7:9).

Перелюб – протилежність біблійному визначенню любові

У той час як любов довготерплива (див. гімн любові в 1 Кор. 13), перелюб впертий; любов добра, а перелюб позбавлений добродушності; любов не шукає свого, а перелюб думає лише про себе; любов не радіє неправді та тішиться правдою, а перелюб відкидає істину і радіє з того, що Бог називає гріхом. Любов завжди захищає, довіряє, надіється, все переносить, а перелюб ранить, зраджує, руйнує надії і не витримує труднощів. Перелюб – це протилежність Божій любові.

У багатьох текстах Святого Письма перелюб осуджується. Молодий Йосип, коли його схилили до перелюбу, назвав його великим злом перед Богом (див. Буття 39:9). Йов каже, що «гідота оце, й це провинна підсудна, бо огонь це, який буде жертви аж до Авaddonу, і вирве з корінням увесь урожай мій!» (Йова 31:11, 12).

Такі гріхи чиняться таємно. І якщо людського суду можна уникнути, то апостол Павло ясно говорить, що «розпусників і перелюбників судитиме Бог» (Євр. 13:4). І таким людям місця у Царстві Божому не буде: «Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідолопоклонники, ні перелюбники, ні блудники... Божого Царства не успадкують» (1 Кор. 6:9, 10).

У Нагірній проповіді Христос показав глибоке значення Закону Божого, і прикладом була Сьома Заповідь: «Ви чули, що було сказано: Не чини перелюбу. А Я кажу вам, що кожний, хто погляне на жінку, щоб пожадати її, той уже вчинив перелюб з нею у своєму серці» (Матв. 5:27, 28). Навіть нечисті думки в серці прирівнюються до порушення Сьомої Заповіді. «Ця заповідь забороняє не лише брудні та аморальні вчинки, а також і похитливі думки та бажання чи будь-які інші дії, які ведуть до пробудження аморальних намірів. Від кожного вимагається чистота не лише зовнішнього життя, але й найпотаємніших намірів та почуттів серця. Христос, Який навчав глибокого розуміння

обов'язків людини стосовно Закону Божого, говорив, що нечиста думка чи погляд вважаються таким самим гріхом, як і злочинна дія» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с.308). Це узгоджується зі словами Соломона: «... бо як у душі своїй він обраховує, такий є» (Прип. 23:7). Щоб виправдати гріх перелюбу, люди згадують історію Давида. Дійсно, Давид зробив помилку в житті. Але біблійні приклади написані для того, щоб ми з вами вчилися на помилках інших і не робили нічого схожого у своєму житті. «В історії Давида немає жодної підстави оправдати гріх. Коли цар підкорився волі Божій, тоді він був названий чоловіком Божим. Коли він згрішив, ці слова його більше не стосувалися, поки він не розкався і не повернувся до Бога. Слово Боже ясно говорить: «Та в Господніх очах була злоба та річ, що оце зробив був Давид» (2 Сам. 11:27). Господь сказав Давидові через пророка: «Чому ти зневажив Господнє слово, і вчинив це зло в очах Його? ...А тепер не відступить меч від твого дому аж навіки за те, що зневажив ти Мене». Хоча Давид і розкався у своєму гріху і був прощений і прийнятий Богом, він понав жадливий плоди того, що посіяв. Суди Божі, які впали на його дім, свідчать про відразу Бога до гріха» (Е. Уайт. Патріархи та пророки, с. 701). Давайте будемо жити тими принципами, які пропонує Господь, а не людина. Христос навчав Своїх послідовників: «... але спочатку так не було. Кажу ж вам, що кожен, хто розлучиться зі своєю дружиною, за винятком причини розпусу, і одружується з іншою, чинить перелюб, і хто одружиться з розлученою, чинить перелюб» (Матв. 19:8, 9).

Аморальна поведінка руйнує наші відносини з Богом і людьми. Крім того, цей гріх пов'язаний із серйозною загрозою фізичному здоров'ю. Існує ряд хвороб, які передаються статевим шляхом і можуть повністю зруйнувати здоров'я людини (СНІД, венеричні захворювання). Найнадійніший спосіб захистити себе від різних хвороб та емоційних травм – дотримуватися біблійних принципів поведінки.

Як уберегти себе від перелюбу?

Декілька простих порад допоможуть вам уникнути порушення Сьомої Заповіді:

1. Дуже серйозно ставтеся до створення сім'ї. Рішення про створення сім'ї не повинне бути помилкою. Тут не підходить принцип: прийшов, побачив, одружився. Потрібен час, щоби краще пізнати один одного. У питаннях створення сім'ї не потрібно поспішати і проводити різноманітні експерименти.

2. У повсякденному житті наші дії не повинні схилити нас, а також людей навколо до нечистих думок. Тому стримуйтеся від нескромного одягу, неделікатної мови, надмірності в їжі та одязі, які збуджують пристрасть і переходять у хтивість. Пам'ятайте, що будь-які неправильні вчинки до шлюбу направлені проти нього.

3. Зверніть увагу на те, як ви проводите вільний час, що дивитесь по телевізору, в Інтернеті, на DVD-дисках, що читаєте, які малюнки роздивляєтесь і т. д. Для багатьох причиною фатальних помилок стало неробство. Уникайте аморальних компаній. Наповнюйте свій розум добрими, чистими думками. «...те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, — коли яка чеснота або коли яка похвала, — про це роздумуйте» (Филп. 4:8).

4. Якщо ви уклали шлюб, потурбуйтеся про близькі стосунки з чоловіком (дружиною). Продовжуйте дарувати любов один одному, будьте готовими вислухати і допомогти, разом плануйте своє життя і разом втілюйте мрії. Будьте доступними один одному і постійно молитесь разом.

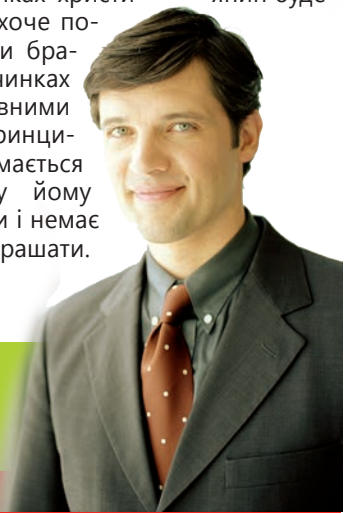
5. Пам'ятайте: Бог бачить усе, що ми говоримо, робимо, думаємо. Розвивайте в собі відчуття постійної присутності Бога. «Очі Господні на кожному місці, — позирають на злих та на добрих» (Прип. 15:3).

Сьома Заповідь, як і всі решта, — дар Господа людям. Він бажає, щоб усі люди були щасливими. Кожне «ти не повинен», кожна заборона, що стосується чи то фізичного, чи то морального закону, містить у собі благословення. Якщо ми дотримуємося Закону, благословення буде супроводжувати нас на кожному кроці. Бог ніколи не змушує нас чинити правильно, Він шукає можливості вберегти нас від зла і вказує шлях до добра. Дотримуючись повеління Господнього: «Не чини перелюбу», — ми зможемо уникнути багатьох проблем у своєму житті.

Ми – Божі слуги

Людина може не бути приємної зовнішності, може мати багато вад, але, володіючи репутацією бездоганно чесної людини, вона буде шанована. Бездоганна чесність покриває багато негативних рис характеру. Людина, яка неухильно дотримується істини, здобуде загальну довіру. Їй довірятимуть не тільки брати по вірі, а й невіруючі будуть змушені визнати її як достойну людину.

Божі слуги змушені більшою чи меншою мірою підтримувати ділові стосунки зі світськими людьми, але вони повинні провадити торгівлю, усвідомлюючи, що над ними пильнує Боже око. Не можна використовувати неправильні ваги, ані гири, бо це гідота перед Господом. У всіх ділових стосунках християнин буде саме таким, яким хоче стати перед своїми братами. У своїх вчинках він керується основними моральними принципами. Він не займається махінаціями, тому йому нічого приховувати і немає потреби себе прикрашати.

6 липня 1415 року за рішенням Констанського Собору був підступно приговорений до страти і спалений на вогні видатний чеський проповідник Ян Гус.

Тарас Шевченко щиро відгукнувся на цю історичну подію, написавши свою відому поему «Єретик». У ній поет гнівним словом закарбував ворогів чистого євангельського вчення і звеличив мужнього лицаря правди – Івана Гуса, який навіть перед лицем смерті не відмовився від своїх переконань, заснованих на Слові Божому. Нижче подаємо уривок із поеми Тараса Шевченка «Єретик».

Єретик

Розбойники, людодіди
Правду поборолі,
Осміяли твою славу,
І силу, і волю.
Земля плаче у кайданах,
Як за дітьми мати.
Нема кому розкувати.
Одностайне стати
За Євангеліє правди,
За темнії люде!
Нема кому! Боже! Боже!
Чи ж то і не буде?
Ні, настане час великий
Небесної кари.
Розпадуться три корони
На гордій тіарі!
Розпадуться! Благослови
На месть і на муки,
Благослови мої, Боже,
Нетвердії руки!»

Отак у келії правдивий
Іван Гус думав розірвати
Окови адові!.. і диво,
Святеє диво показати
Очам незрячим.
«Поборюсь...
За мене Бог!..
Да совершиться!»
І в Віфілемську каплицю
Пішов молитись добрий Гус.
«Во ім'я Господа Христа,
За нас розп'ятого на дереві»...

І плакав Гус, молитву дія,
І тяжко плакав.
Люд мовчав
І дивувався: що він діє,
На кого руку підійма!
«Дивіться, люде: осьде була,
Що я читав...» — і показав
Перед народом. Всі здригнули:
Іван Гус буллу розідрав!!
Із Віфілемської каплиці
Аж до всесвітньої столиці
Луна, гогочучи, неслась.
Ченці ховаються... Мов кара,
Луна в конграві оддалась, —
І похилилася тіара!

У Празі глухо гомонять
І цесаря, і В'ячеслава,
І той собор тисячоглавий
Уголос лають! Не хотять
Пускати в Констанц Івана Гуса!
«Жив Бог! Жива душа моя!
Брати, я смерті не боюся!
Я докажу отим зміям,
Я вирву їх несите жало!..»
І чехи Гуса проводжали.

Мов діти батька...
Задзвонили у Констанці
Рано в усі дзвони.
Збиралися кардинали,
Гладкі та червоні,
Мов бугаї в загороду,
І прелатів лава.
І три папи, і баронство,
І вінчані глави;
Зібралися, мов Іуди,
На суд нечестивий
Против Христа. Свари, гомін,
То реве, то виє,

Як та орда у таборі
Або жиди в школі...
І всім разом заціпило!..

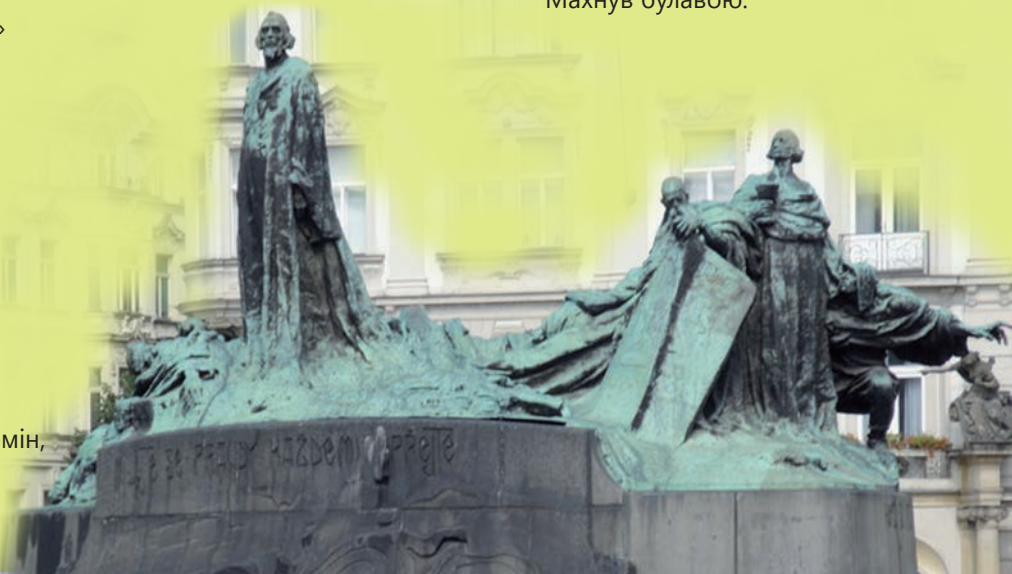
Мов кедр серед поля
Ливанського, у кайданах
Став Гус перед ними!
І окинув нечестивих
Орліми очима.
Затрусились, побіліли,
Мовчки озирали
Мученика. — «Чого мене —
Чи на прох позвали?
Чи дивиться на кайдани?»
«Мовчи, чеше смілий!..
Гадюкою зашипіли.
Звірем заревіли.
«Ти єретик! ти єретик!
Ти сієш розколи!
Усобища розвіваєш,
Святійшої волі
Не приймаєш!..» — «Одно слово!»
«Ти Богом проклятий!
Ти єретик! ти єретик!..
Ревіли прелати. —
Ти усобник!..» — «Одно слово».
«Ти всіми проклятий!..
Подивився Гус на папи
Та й вийшов з палати!..
«Поборолі! поборолі!..
Мов обеленіли.
«Автодафе! автодафе!..
Гуртом заревіли.
І цілу ніч бенкетовали
Ченці, барони... всі пили
І, п'яні, Гуса проклинали,
Аж поки дзвони загули.
І світ настав... Ідуть молитись
Ченці за Гуса. З-за гори
Червоне сонце аж горить.
І сонце хоче подивиться,
Що будуть з праведним творить?!

Задзвонили в усі дзвони.
І повели Гуса
На Голгофу у кайданах.
І не стрепенувся...
Перед огнем; став на йому
І молитву діє:
«О Господи милосердий,
Що я заподіяв оцим людям?
Твоїм людям!
За що мене судять?
За що мене розпинають?
Люди! Добрі люди!
Молітеся! неповинні —

І з вами те буде!
Молітеся!.. Люті звірі
Прийшли в овніх шкурах
І пазурі розпустили...
Ні гори, ні мури не сховають.
Розіллється Червоне море
Крові! Крові з дітей ваших.
О горе! о горе!
Онде вони! в ясних ризах,
Їх лютії очі...
Уже крові!.. «Пали! пали!..
«Крові! крові хочуть!
Крові вашої!.. І димом
Праведного вкрило.
«Молітеся, молітеся!
Господи, помилуй,
Прости ти їм, бо не знають!..
Та й не чути стало!
Мов собаки, коло огню
Кругом ченці стали.
Боялися, щоб не виліз
Гадиною з жару
Та не повис на короні
Або на тіарі.

Погас огонь, дунув вітер
І попіл розвіяв.
І бачили на тіарі
Червоного змія
Прості люде. Пішли ченці
Те Deum співали.
Розійшлися по трапезах
І трапезували
І день, і ніч, аж попухли.
Малою сім'єю
Зійшлись чехи, взяли землі
З-під костра і з нею
Пішли в Прагу. Отак Гуса
Ченці осудили,
Запалили... та Божого
Слова не спалили,
Не вгадали, що вилетить
Орел із-за хмари
Замість гуса і розклює
Високу тіару.
Байдуже їм, розлетілись,
Мов тії ворони,
З кровавого того свята.

Ченці і барони
Розвернулися у будинках
І гадки не мають —
Бенкетують, та інколи
Те Deum співають.
Все зробили... Постривайте!
Он над головою
Старий Жижка з Таборова
Махнув булавою.

Що мені до вподоби в баптистах

Джордж Вандеман

Мені багато що припадає до душі в моїх друзях-баптистах. Я віддаю належне їх особливій увазі до Євангелія. Розумієте, для баптистів релігія – це не теорія, це Особистість. Баптисти проповідують Христа, Його розп'яття. Мені також подобається стиль богослужіння баптистів. Навряд чи можна знайти щось більш натхненне, ніж гарне служіння в церкві баптистів, що супроводжується співом. Є й інша причина, з якої я особливо ціную баптистів. Вони були покликані Богом, щоб виявити дві приховані, знехтувані істини: істину про новозавітне хрещення і принцип свободи релігії.

Чи усвідомлюєте ви, що без наших братів баптистів Америка не змогла б існувати як вільна нація? Відомий історик Джордж Ванкρόфт якось відмітив: «Свобода совісті, необмежена свобода розуму була першим завоюванням баптистів». Таким чином, наша демократія була заснована на баптистській традиції релігійної свободи.

Ще до появи Роджера Вільямса баптистам довелося чимало постраждати за свободу. Вони народилися в результаті складної боротьби протестантів, боротьби за свободу совісті.

Все почалося з анабаптистського руху в Європі у шістнадцятому столітті. У той час, коли Лютер проводив свою Реформацію у Швейцарії, Цвінглі, готуючись прийняти сан священика, вперше почув про Євангеліє. Коли його запросили до служіння у Кафедральному соборі Цюріха 1519 року, він вирішив проповідувати благу вістку. Відкинувши приписаний зразок проповіді, він відкрив своєму народові скарби Нового Заповіту.

Невдовзі Цвінглі довелося зіткнутися з жорстокою опозицією. Міська рада під впливом церковних ієрархів почала чинити опір його проповіді про спасіння через віру. Однак він продовжував відстоювати своє право проповідувати ту істину, яка зробила його вільним.

Проте починаючи з 1523 року, Цвінглі почав здаватися. Під час публічних дебатів він висловив свою готовність до компромісу. Цвінглі вважав, що якщо він поступиться і пригальмує проведення реформ, то зможе знайти своє місце в існуючій системі. Він не бажав налаштовувати проти себе цивільних керівників. Таким чином він обмежив свою діяльність лише поступовою реформацією церковних засад.

Деякі з молодих учнів Цвінглі висловлювали своє невдоволення його поведінкою. Один із них, Конрад Гребель, виступив із протестом і заявив, що біблійна істина завжди вимагає рішучих дій, як з благословенням влади, так і без нього. Гребель дуже розчарувався у своєму вчителі через його згоду сприяти вимогам політиків. Він звинуватив Цвінглі у тому, що той дозволив міській раді зазіхати на владу, яка належить тільки Богові та Біблії.

Цвінглі заперечив критику Гребеля. Тоді останній вирішив, що істина повинна йти вперед навіть без цього реформатора. Разом зі своїми друзями він організував домашні гуртки з вивчення Біблії. Невдовзі вони відкрили новозавітну істину про хрещення.

Ви пам'ятаєте, як хрестився Господь наш, Ісус Христос? Ми читаємо про це у Матвія 3:16: «А охрестившись, Ісус відразу вийшов з води».

Варто відмітити, що Ісус вийшов із води після свого хрещення. На Нього не лили воду, не кропили нею. Він занурився, опустився у воду ріки Йордан. Віруючі у Христа «поховані з Ним через хрещення», – говорить ап. Павло (Колос. 2:12).

На жаль, церква втратила цю важливу істину. Протягом століть традиція кроплення водою немовлят перетворювала людей на членів церкви. Тепер Конрад Гребель у Швейцарії заявив, що

як Рим, так і реформатори помилялися.

Як і слід було очікувати, міська рада Цюріха не оцінила належним чином заслуги Гребеля та групи його послідовників і 21 січня 1525 року ухвалила закон, яким заборонялося вивчення Біблії в домашніх умовах. Всупереч декрету, Гребель із друзями продовжували вивчати Біблію разом. Вони вирішили відкинути не лише Римські традиції, але й усі компроміси свого вчителя Цвінглі.

Щоб закарбувати свої обов'язки перед Христом, Гребель зі своїми друзями хрестився зануренням у воду. Вони створили нову християнську конфесію, яка нині відома під назвою анабаптистів, що означає «ті, хто хрестився двічі».

Якою ж була реакція Мартіна Лютера відносно руху анабаптистів? Спочатку німецький Реформатор захищав повну свободу совісті. Він проводив чітку розмежувальну лінію між церквою і державою. Ось послухайте, що він писав стосовно цього: «Бог не може дозволити керувати душею нікому, окрім Себе Самого. Тому, коли світський уряд наважиться приписувати закони для душі, він у такий спосіб втручається у правління Боже і лиш зводить і нівечить душу. Це має бути настільки зрозумілим, щоб уся наша знать, князі та єпископи могли самі переконатися, наскільки вони нерозумні, якщо примушують людей виконувати їхні закони і розпорядження стосовно вибору їх віри».

Лютер мав рацію. На жаль, пізніше він змінив свою точку зору. Що ж примусило його змінити свою початкову позицію? Рішення прийшло не одразу. То був тривалий, поступовий процес. Під час селянської війни князі-католики вбили багатьох протестантів. Тисячі людей загинули на полі бою. Лютер усвідомив, що у такій ситуації краще мати на своєму боці уряд, ніж налаштовувати його проти себе. Після того, як його вчення укорінилося на півночі Німеччини, Лютер потрапив у повну залежність від князів-протестантів, які могли відстояти Реформацію перед обличчям Рима. Так була складена угода між лютеранською церквою і державою.

Як і Цвінглі, Лютер схвалював встановлення добropорядного союзу між церквою і державою. Для них це було питанням виживання Реформації. Проте вони не зуміли передбачити виникнення проблем, які завжди з'являються в результаті об'єднання релігії з політикою.

Сьогодні в Америці ми спостерігаємо схожу ситуацію. Виступивши в «хрестовий похід» заради спасіння нації, ревні християни надзвичайно сильно тиснуть, щоб якимось чином узаконити моральність, зрозуміло ж у власній інтерпретації. Але ті люди, які багато чого навчилися на прикладі минулого, відкидають подібні урядові переваги для релігії. Вони знають: духовні проблеми неможливо вирішити за допомоги політичних дій.

Погляньте, що відбулося у шістнадцятому столітті. Реформатори були поставлені поза законом Рима; тепер вони самі поставили поза законом анабаптистів. Вірите ви в це чи ні, але вони навіть переслідували своїх побратимів-християн! Це – один з найбільш вражаючих, вартих того, щоб про нього жалкували, розділів у історії церкви.

Спочатку Цвінглі звернувся до своїх друзів-політиків із проханням переслідувати всіх, хто не належав до державної церкви. У Цюріху було оголошено про смертну кару для тих, хто приєднується до анабаптистів. Пізніше по всій Німеччині соратник Лютера Меланхтон також закликав карати анабаптистів на смерть. Він вважав, що навіть миролюбний вияв їх віри порушував релігійний і громадянський лад у країні. Він передрікав, що їхня відмова від хрещення немовлят призведе до виникнення у країні язичницького суспільства. Тому всі вони мають бути знищені, щоб зберегти націю.

Таке варварство нам сьогодні важко зрозуміти. Виявляється, і самі керівники протестантів помилялися, до того ж, іноді досить серйозно. Але ми не повинні все ж цьому дивуватися, пам'ятаючи про слабкість людської природи. Навіть духовне пробудження було запламовано поведінкою ревнителів віри, що помилялися. Святе Письмо свідчить, що навіть праведні люди, люди, найбільш віддані Богові, часто припускалися серйозних помилок. Це відбувалося і під час Реформації.

Анабаптистів забирали з їхніх домів, ув'язнювали або ж жорстоко вбивали. Та їх кров перетворилася на насіння. І ті анабаптисти, яким вдалося уникнути смерті, поширили свою віру по всій Європі. Деякі з них вирушили до Норвегії, інші – до Італії, Польщі, Голландії та Англії.

Голландія стала «землею обітованою» для анабаптистів, як, втім, і для інших релігійних біженців. Туди втекла група англійських християн, щоб врятуватися від своїх побратимів-протестантів англійської церкви. Ці дві групи – анабаптисти та англійські сепаратисти тісно спілкувалися один із одним і отримували від цього велику користь. Один англійський пастор на ім'я Джон Сміт настільки перейнявся анабаптистським вченням, що навіть повторно хрестився. Сучасні баптисти вважають Сміта родоначальником своєї віри.

У 1609 році група, очолювана Смітом, повернулася до Англії та заснувала там першу баптистську церкву. За кілька років баптисти з Англії прибули до Америки разом зі своєю спадщиною демократичних традицій та свобод. Роджер Вільямс став одним із багатьох баптистів, які привели свої колонії до саява свободи.

Дяка Богові, ми в цій країні все ще користуємося релігійною свободою. Я дуже ціную баптистів, наших предків-баптистів, за те, що вони принесли з собою до Америки свою спадщину свободи!

На жаль, я не можу висловити до кінця, наскільки я засмучений реформованими церквами. Вони не просунулися далі того, що бачив Лютер... А кальвіністи міцно застрягли там, де їх залишила ця видатна людина Божа...

Хоча ці реформатори розпалили вогонь і осяяли світлом все довкола свого часу, вони все ж не до кінця розуміли всі поради Божі. Проте якби вони жили сьогодні з нами, то вони б з радістю прийняли ще більше світло, як і те, котре вони спочатку отримали.

ЧЕСНІСТЬ ПЕРЕД БОГОМ

«Не любіть світу, ні того, що у світі: коли хто любить світ, у тому немає любові Отця». (1 Івана 2:15)

Кожна мить нашого життя належить Богові, тому ми не маємо права обтяжувати себе клопотами, які не залишають місця в нашому серці для Його любові. Водночас ми маємо підкоритися наказу: «У наполегливості не лінуйтеся». Нам необхідно працювати, щоб ми мали що дати нужденному. Немає на те Божої волі, щоб наші здібності слабшали від бездіяльності. Християни повинні працювати, адже вони можуть зробити чимало в цьому напрямку та не грішити проти Бога.

Проте надто часто християни дозволяють життєвим клопотам забирати час, який належить Богові. Вони присвячують ці дорогоцінні миті або здобуванню грошей, або розвагам. Усі свої сили вони спрямовують на здобуття земного скарбу і таким чином опиняються на забороненій території.

Чимало християн за визнанням суворо стежать за тим, аби всі їхні ділові операції були відзначені печаткою бездоганної чесності, однак їхні відносини з Богом відзначені нечесністю. Поглинуті світськими справами, вони не виконують своїх обов'язків щодо оточуючих. Вони не виховують своїх дітей у вченні і настанові Господніх, їхній сімейний вівтар занедбаний. Вічним інтересам відведене не перше, а тільки друге місце. Вони обкрадають Бога, оскільки їхні кращі думки віддані світові, їхній час витрачається на неважливі справи. Вони гинуть не тому, що нечесні у світських справах, а тому, що забирають у Бога те, що належить Йому за правом.

• Господь Ісус під тобою, щоб підтримати тебе, коли ти падаєш. Він підніме тебе з будь-якої глибини.

• Господь Ісус всередині тебе, щоб Своєю присутністю заспокоїти тебе та підкріпити, адже Він знає, коли ти засмучений та слабкий.

• Господь Ісус навколо тебе, щоб провадити тебе, бо Він призвав тебе бути Своім послідовником.

• Господь Ісус поруч з тобою, щоб обійняти тебе, бо Він хоче захистити тебе.

• Будь упевненим, радісним та сміливим, бо куди б ти не пішов, туди піде і Господь.

Мое Бог серце переплавил

Мое Бог серце переплавил
Своей любовью без огня.
И я уж не могу представить,
Что Царство будет без меня.
Покорно Богу поклоняюсь
Непринужденно, но любя.
И я уже не представляю
Едем цветущий без себя.
Господь усилил мою веру,
Чтоб искушенья победить.
И я уж не могу поверить,
Что мы не будем вечно жить.
Господь за нами возвратится
И под крыло всех соберет,
В мгновение преобразится
Его возлюбленный народ.

■ Виктор Будкевич,
с. Берестя

Велика мета

К оли Адам вийшов із рук Творця, його фізична, розумова й духовна природа відображала подобу Творця. «Бог на Свій образ людину створив» (Бут. 1:27) і Його намір полягав у тому, щоб чим довше жила людина, тим повніше вона розкривала цей образ — відображала славу Творця. Усі здібності мали можливість розвиватися, їхні величина і сила повинні були постійно зростати. Широкою була сфера, запропонована для їхнього застосування, чудовим було поле, відкрите їм для дослідження... Спількування з Творцем — віч-на-віч, від серця до серця — було високим привілеєм людини. Якби вона залишилася вірною Богові, усе це належало б їй навіки...

Але через непослух усе це втрачено. Божественна подоба була спотворена гріхом і майже стерта. Фізичні сили людини ослабли, розумові здібності зменшилися, а духовне бачення затьмарилось. Людина стала підвладна смерті. Проте людство не було залишене без надії. Безмежна любов і милість накреслили План спасіння і дарували життя як випробувальний період. Відновлення в людині образу її Творця, повернення її до досконалості, в якій вона була створена, сприяння розвитку тіла, розуму й духу, аби міг здійснитися Божественний задум її створення, — у цьому полягала ідея спасіння. Саме це — мета освіти й виховання, велика мета життя.

Сучасний світ жорстоко засуджує фашизм і расизм, проповідує рівні права, і в той же час широко вітає те, на чому були засновані ці рухи — антинауку гіпотезу про еволюцію світу від амеби до людини.

Кожний посібник з біології має малюнки Геккеля, дерево розвитку організмів від простого до складного, що підтримує ідею еволюції і лише декілька речень присвячено «альтернативним теоріям». Хоч усім відомо, що ідея створення світу Богом значно краще пояснює розвиток і появу нашого Всесвіту.

► Зіпсований кран

Анна ВОЙТОВА

Того ранку Лідія посварилася зі своїм чоловіком. Це була, звичайно ж, не перша їхня сварка, але сьогодні вона відчувала себе правого і була задоволена тим, що вилила на чоловіка свій гнів та невдоволеність життям, повним щоденних турбот та клопотів. Причина сварки була не такою уже й важливою — зіпсований кран.

З іпсований кран потягнув за собою згадки про усі Лідіїні образи на чоловіка та на життя.

Так, немало грубих слів наговорила вона йому того дня, але хіба справедливими були його звинувачення? І як він посмів, винуватець усіх її бід, ще говорити, що християнка повинна бути лагідною та покірною. От полагодив би спочатку кран, а потім уже говорив!

Давно вже зачинилися двері за чоловіком, який пішов на роботу, але Лідія все ще з обуренням згадувала ранкову розмову, розлючено шаткуючи капусту на борщ.

Раптом у кімнаті задзвонив телефон. Продовжуючи незадоволено буркотати собі під ніс і на ходу витираючи руки в фартух, Лідія підійшла до телефону з упевненістю, що це телефонує чоловік, і незадоволено сказала:

— Слухаю.

Виявилось, що це не чоловік. Голос у слухавці був незнайомим і неприємно офіційним.

— Добрий день, вам телефонують з 5-ї міської лікарні. Ким ви доводитеся Осипову Михайлові.

— Я його дружина, — невпевнено відповіла Лідія, відчуваючи, як холонуть руки. І вже голосніше, з ноткою істерики в голосі продовжила:

— Що сталося?!

— Ваш чоловік у дуже важкому стані. Приїжджайте, лікар усе пояснить.

— Але що з ним?

— Лікар вам усе пояснить. Приїжджайте, — повторив голос, і у слухавці пролунали короткі гудки.

Пізніше Лідія не могла згадати ні того, як гарячково одягалась, ні як дісталася до лікарні в зовсім незнайомий район міста, ні які слова шепотіла в палкій молитві. Лише думки, які тривожно билися в її голові, вона запам'ятала надовго.

«Навіщо? Навіщо я сварилася з ним? Навіщо наговорила стільки

грубих слів? А раптом він помре? А якщо ці звинувачення були останніми моїми словами, які я сказала йому?» — думала вона.

Лідія згадувала молодість, прекрасний період закоханості та захоплення, який якийсь непомітно поступився місцем буденності та незадоволенню життям. Раніше у її житті не було такої біди, як зіпсований кран. Це просто не було бідною. Такі роздуми привели до думки про те, Який милостивий та добрий Господь, що створив та оберігав їхню сім'ю. Яке це щастя — бути разом! Що ж змінилося?

«І чому я на нього так напала?» — з розкаянням думала Лідія, чекаючи лікаря у похмурому напівпідвалі реанімації.

«Все одно він полагодив би його, нехай не сьогодні, що з того? Хіба варто було говорити так з ним? Адже він любить мене. І... я теж його люблю!» — здивовано закінчила Лідія. Це було таким зрозумілим і водночас таким дивним...

Несміливо, невпевнено вона думкою доторкнулася цього, здавалось, забутого, похованого під клопотами почуття і зрозуміла, що воно ще живе. Так, живе!

— Ви дружина Осипова? — перервав її роздуми низький чоловічий голос.

Прийшовши в себе, Лідія побачила перед собою невисокого кремезного чоловіка в білому халаті й шапочці.

— Я — Валентин Михайлович, черговий лікар. У вашого чоловіка досить запущена форма цирозу печінки і...

— Запущена форма чого?!

— Алкогольного цирозу печінки. Не перебивайте, я вам зараз дам список ліків, які потрібні для...

— Але мій чоловік — християнин, він зовсім не п'є! — знову перебила лікаря вражена Лідія.

— Жіночко! Я не знаю, який там християнин ваш чоловік і які казки

він вам розповідав, але я знаю, що у нього алкогольний цироз, — почав драгуватися Валентин Михайлович. — Ходімо, можете на нього подивитися. Пройшовши по низькому коридору, вони увійшли в невелику, на диво світлу палату.

— Ось він, — сказав лікар, показуючи на лежачого під крапельницею незнайомого чоловіка зі змарнілим обличчям.

— Це не він, це не мій чоловік, — прошепотіла Лідія, здивовано дивлячись на незнайомця. І несподівано кинулась геть з палати.

— Зачекайте! А як же його документи?! — розгублено крикнув їй у слід Валентин Михайлович, але Лідія і не думала повертатися.

Вона була розсудливою жінкою, і ось так утекти, нічого не вивчивши, було на неї не схоже... Але в цю мить, коли вона отримала можливість сказати чоловікові про свою любов, встигнути попросити пробачення, Лідія не хотіла витрачати час на дрібниці.

Їхати додому і там чекати ще декілька годин, не знаючи, що трапилось, здалося жінці нестерпним, і вона поїхала прямо до нього на роботу.

— Що сталося? Мені сказали, що у тебе щось термінове, — стурбовано запитав Михайло, спустившись до Лідії на прохідну.

— Та я... — на секунду Лідії стало якось соромно і незручно говорити те, що задумала, і вона хотіла навіть обманути, придумати щось важливе, з чим вона могла прийти сюди... Але спогади про страх боляче обпекли серце і не дали змовчати.

— Мішо, я... люблю тебе... — і вже не в змозі зупинитися, — Мішо, Мішенько, я так тебе люблю! Пробач мене за все! І що накричала, і що...

— Тихше, тихше, не плач, — усмінувся чоловік, міцно обіймаючи свою маленьку, вперту, буркотливу дружину — найпрекраснішу жінку на світі!

Кмин

Кмин чи кумин (Cumīnum cūminum) – дуже давні прянощі. У дикому вигляді ця рослина зустрічається в Ізраїлі. За часів Христа євреї використовували кмин, укроп, м'яту як приправи, що покращують смак їжі. Кмин згадується і в Старому Заповіті (Ісаї 28:27). Ця рослина завжди була популярною на Середньому Сході. Вона використовувалася для приготування різноманітних страв, а її олія входила до складу парфумерних виробів.

Батьківщина кмину – Східне Середземномор'я, зокрема Єгипет, Іран і Туреччина. Завдяки своєму пікантному, характерному смаку кмин – одна з основних приправ середньо-азійської, марокканської та індійської кухонь. Його можна додавати в суп, рагу чи запіканку. Кмин зазвичай використовують для надання смаку фалафелю і хумусу, а також іншим східним стравам.

Давні єгиптяни приправляли насінням кмину хліб та тістечка. У Греції кмин був дуже поширеним – на обідньому столі зазвичай стояло блюдо з меленим кмином. Насіння цієї рослини також використовувалось у кухні Давнього Риму. В епоху Середньовіччя кмин втратив свою популярність у більшій частині Європи, однак в іспанців він продовжував користуватися попитом.

Пікантний смак

Сьогодні кмин використовується у виробництві деяких голландських сирів, таких як лейденський. Кмин є і в рецептах традиційного французького хліба. Він також збагачує смак деяких відомих напоїв. У рецептах кмин часто плутають з кмином звичайним (Carum carvi), але на відміну від кмину звичайного, насіння цієї рослини має овальну форму і світло-коричневий колір, більший розмір, а також сильніший аромат та смак. Насіння кмину часто підсмажують, щоб підсилити його аромат. Свій ніжний смак насіння кмину має завдяки кминальдегіду, а за смак і аромат підсмаженого кмину відповідають паразини.

Допомога травленню

Кмин використовується у народній індійській медицині для лікування диспепсії та діареї. Ця рослина містить речовини, які мають кровоспинну дію, вона вважається стимулятором апетиту і допомагає при метеоризмі та легких харчових розладах. Кмин також має спазмолітичну дію. Насіння кмину багате на мінерали, такі як кальцій, магній, залізо і цинк, а також містить деякі вітаміни групи В.

Ефірна олія кмину допомагає боротися з бактеріальними захворюваннями. Вона багата на терпеноїди, зокрема на кминальдегід. Олія кмину має сильні бактерицидні властивості, діючи як на граммпозитивні, так і на грамнегативні мікроорганізми. Дослідження виявили, що екстракт кмину має інгібіторну дію на бактерію *Helicobacter pylori*. Кмин також має значну протигрибкову активність.

Захист від раку

Кмин належить до родини селерових – до тієї ж родини, до якої належать аніс, кмин звичайний, коріандр, укроп та фенхель. Рослини родини селерових містять унікальні фіто-хімічні речовини, такі як фталіди та поліацетилени, які мають протиракову та протизапальну активність. Кмин ефективно зменшує відсоток індукційних хімічною речовиною пухлин шлунка, товстої кишки та горла у тварин.

Протиракові властивості кмину можна пояснити його значною антиоксидантною активністю і здатністю модулювати метаболізм канцерогенів. Насіння кмину відоме тим, що воно стимулює активність глутатіон-Б-трансферази, захисного ферменту, який сприяє виведенню канцерогенних речовин. Кмин містить багато кофейнової, хлорогенової, ферулової та інших фенольних кислот, які мають протизапальну дію.

У наш час учені вважають, що саме активація ядерного транскрипційного фактора каппа В пов'язана з виникненням різноманітних запальних процесів і захворювань, таких як рак, атеросклероз, діабет, алергії, астма, артрит і псоріаз. Метаболічний шлях, який активує цей транскрипційний фактор, може бути заблокованим фітохімікатами з кмину, куркуми та часнику.

Продовження на с. 11

Не родись красивою, а родись щасливою. Так приговорювали наші бабусі ще якихось піввіку тому. Сьогодні ж бути щасливою без краси обличчя і тіла стає все складніше. Оголовивши війну лупі, зайвому волоссю на тілі, карієсу і целюліту, зациклене на красі суспільство XXI століття вкотре завищило стандарти принадливості, залишивши за бортом чергову партію «некондиційних» громадян.

Конвеєр краси

Так, починаючи з 60-х, повнота (яка зовсім не згнічувала поціновувачів краси попередніх епох — від античності до Ренесансу) раптом стала ганьбою. Її стали вважати ознакою лінощів і слабкої волі. Психологи помітили, що в товстеньких менше шансів влаштуватися на роботу. І заробляють вони в середньому на 17% менше, ніж їх стрункі колеги. Низькі на зріст і малопривабливі співпрацівники через свою зовнішність втрачають до 9% заробітку. Їхньому кар'єрному просуванню заважають невпевненість в собі, занижена самооцінка. Більше половини внутрішніх психологічних конфліктів сьогодні відбуваються на ґрунті зовнішності. І тільки 3% жінок повністю задоволені своїм відображенням у дзеркалі.

Завдяки пластичній хірургії індустрія краси перетворилася на найважливішу галузь світової економіки. Українці сьогодні готові платити по кілька тисяч доларів за операцію з омолодження, коректування обличчя, молочних залоз і зменшення ваги. Краса стала способом, а часом і смыслом життя. У дівчат-підлітків навіть з'явилось новітнє захворювання психіки, пов'язане з сильним бажанням схуднути. І не дивно — з пелюшок нам розповідають про злочасне гідке качення, красуню Попелюшку та її потворних сестер. Навіть Білосніжка мачуха ставить дзеркальцю фатальне запитання: «Хто на світі наймиліший?»

Американські вчені Бершед і Волстер довели, що приваблива зовнішність школярів впливає на хороші оцінки. Що за одні і ті ж вчинки дорослі карають некрасивих дітей значно жорсткіше, ніж їх миловидних ровесників. Учені показували дорослим фотографії незнайомих дітей і просили вказати на ймовірних брехунів і призвідників безладдя в класі.

Найчастіше підозри падали на менш симпатичних дітей.

Здавалось би, все просто. Красивим всюди в нас дорога, несимпатичні «несуть свій хрест», ховаючись в тіні. Але як тоді зрозуміти заяви кількох голлівудських зірок про те, що своєю зовнішністю вони не задоволені? Володарка премії «Оскар» за найкращу жіночу роль 2001 року відома актриса Геллі Беррі заявила, що протягом багатьох років ненавиділа свою симпатичну зовнішність, яка заступала інші її таланти. Окрім того, з'ясувалося, що найпривабливіші дівчата менш щасливі в шлюбі через 20 років після закінчення школи, ніж їхні подружки із звичайною зовнішністю.

Думаю, причина всіх прикостей не в тому, як саме ми виглядаємо, а в тому, наскільки сильно ми піддаємось навіюванням рекламодавців. І річ навіть не в тому, що торговці мрією навіюють нам комплекси неповноцінності, щоб кинулися купувати їхні чудо-креми, правильні бритви і тренажери для лінивих. За всім цим уявним різноманіттям проглядається все той же почерк стародавнього змія. Пам'ятаєте, в Едемському саду він обманув Єву, підмовивши її скуштувати заборонений плід, який, між іншим, був «добрий на їжу і принадний для очей». Тоді брехун зіграв на жіночій любові до всього красивого. Його підхід не змінився і сьогодні. Кому, як не дияволу, вигідно переконати жінок, що вони некрасиві, нікчемні і нещасні, а потім мучити їх?

Але Бог не створював людей нещасними. Він не поділяє людей на красивих і некрасивих. Творець не зацікавлений бачити сучасних жінок засмученими і пригніченими. Це означає, що ті, хто страждає від незадоволення собою, стали жертвами сатанинського обману і навіть не

підозрюють, що їм потрібні не гроші на пластичну операцію, не чарівне перевтілення в Дженніфер Лопес, а звільнення розуму від брехні.

Біблія вчить, що «краса — то омана, а врода — марнота, жінка ж богобоязна — вона буде хвалена!» (Прип. 31:30). Жінка, яка знає, Хто такий Бог і для чого Він її створив, наповнює свій розум Божими істинами, молиться, піклується про свою сім'ю, працює, вона не залишає ні місця, ні часу для роздумів про свою уявну ущербленість.

У мене звичайна зовнішність. Я ніколи собі не подобалася, поки не дізналася, що Бог Сам створив мене і полюбив саме такою, якою я є. Цю любов Він доказав тим, що Ісус Христос віддав за мене Своє життя, щоб я була з Богом на небесах. Невже Бог вважає якесь зі Своїх творінь невдалим чи недосконалим? Ні, Бог все робить ідеально. Просто, піддавшись брехні про те, що я недостатньо красива, я жила сіро і до глибини душі засмучувала Бога своїм невдоволенням. Я мучилася безплідними мріями про кращу долю, ображалася, заздрила, комплексувала, поки не дізналася, що моя біда поправима і що стати красивою можна і без модних салонів. Досить лише прислухатися до голосу свого вічного Творця, Який, передусім, помічає й оцінює дар, що зберігається в глибинах серця — «в нетлінні лагідного й мовчазного духа» (1 Петра 3:4).

І жінка, яка всім серцем повірила Божому Слову, навіть у старості подібна до «плодового, соковитого і свіжого» дерева. А ті, хто витрачає найкращі роки на гонитву за показною красою, зрештою залишаться біля розбитого корита: «Всяке тіло — трава, всяка ж слава — як цвіт польовий: трава засихає, як квітка зів'яне, як поди Господній повіє на неї!»

Будемо ходити у світлі

Нам необхідно ретельно дослідити самих себе... Ми повинні благодіяти Бога про духовний зір, аби нам уміти розрізняти свої помилки та розуміти вади власного характеру. Якщо ми постійно засуджуємо і критикуємо, якщо придираємося, висловлюємо сумніви й сіємо темряву, значить, нам необхідно розкаятися і змінитися. Ми маємо ходити у світлі, наші слова повинні нести мир і щастя. У нашій душі має перебувати Ісус. А де замість темряви, нарікань і скарг живе Христос, там будуть приємні пахощі характеру.

Проти користоловства

Під час перших відвідин Коринта Павло працював серед людей, які із підозрою ставилися до спонукань приїжджих. Греки — жителі морського узбережжя — були спиритними торгівельниками. Вони так довго вправлялися в шахрайстві, що були переконані: зиск — це благочестя, і заробляти гроші як чесним, так і негідним шляхами — добра й похвальна справа. Павло знав ці їхні особливості, тому не хотів дати їм приводу вважати, нібито він проповідує Євангеліє задля власного збагачення. Апостол міг із повним правом домагатися підтримки від своїх коринтських слухачів, однак охоче відмовився від цієї переваги, аби несправедлива підозра щодо його користоловства в проповіді Євангелія не зашкодила успіхові й користності його служіння. Він намагався усунути будь-який привід для неправильно-го тлумачення, дбав, щоб його проповідь не втратила сили і впливу.

На вулиці ще не скрізь розтанув сніг, а в землеробів уже почалися клопоти. На підвіконнях зеленіє розсада, планується висаджування. Яким буде ваш город цього літа? Багато власників дачних ділянок освоїли й успішно застосовують метод овочівництва доктора Д. Міттлайдера.

Город за Міттлайдером

Цей метод застосовується у Росії та за кордоном. На сільськогосподарському факультеті Заокської духовної академії в Тульській області є експериментальне поле, яке оброблюється за методом Міттлайдера та приносить дивовижні урожаї. Якість продукції чудова. Овочі солодкі, соковиті, щільні, багаті білками, вітамінами, пектином, чудово зберігаються. З 1989 року, коли метод Міттлайдера вперше з'явився в Росії, багато сотень зразків перевірили на вміст нітратів і виявили: продукція екологічно чиста.

Що ж це таке – метод Міттлайдера? Цією назвою автор об'єднав дві розроблені ним технології вирощування овочів у відкритому ґрунті. Найпоширеніша з них – метод вузьких рядів – приваблює своєю простотою, ясністю, універсальністю. Навіть новачок може розраховувати на успіх уже в перший рік своєї роботи. Тим, у кого вирощування овочів не є основною професією, метод вузьких рядів особливо подобається, бо він вимагає менше праці та часу, ніж традиційні технології.

Отже, які особливості методу вузьких рядів?

- Після розчищення території під город перекопуються лише вузькі смужки рядів.
- Доріжки ніколи не перекопуються.
- Ряди і проходи ніколи не міняють місцями.
- Землю на рядах ніколи не спускають.
- Ручне прополювання зведено до мінімуму.

Основа методу – багате і збалансоване живлення рослин необхідними елементами. Рослинам дається усе, що необхідне, і в такій кількості, яка забезпечує швидкий ріст, правильний розвиток, стійкість до хвороб і несприятливих умов середовища.

Досягнути цього допомагають і решта елементів методу:

- ▶ вузькі ряди і широкі проходи;
- ▶ бортики на краях рядів;
- ▶ чітка горизонтальність рядів;
- ▶ фіксована відстань між рослинами;
- ▶ відсутність бур'янів.

Усі ці елементи створюють найкращі умови для кореневого живлення, фотосинтезу та забезпечення водою, що призводить до швидкого росту, інтенсивного збільшення маси і рясного урожаю. Технологія доктора Міттлайдера розроблена до деталей і «для несподіванок не залишається місця». Наперед відомо, скільки і яких добрив потрібно придбати, скільки потрібно розсади і яким буде результат.

Можна впевнено стверджувати, що метод вузьких рядів є ідеальним для сімейного вирощування овочів. Якщо ви вирішили його освоїти, наперед потурбуйтеся про створення

умов для зберігання овочів та консервації, щоб великий урожай не виявився для вас несподіваним.

У нашому житті дефіцит радості не менший, а, можливо, і більший, ніж дефіцит якісних продуктів харчування. Працюючи на вузьких рядах, людина відчуває радість не лише від багатого урожаю, а й від самого процесу вирощування овочів. Краса городу, який більше схожий на парк, нікого не залишає байдужим.

Але які б переваги не мав метод вузьких рядів, успіх у його використанні залежить від вас – як ви сприймете незвичні елементи цієї технології, з якою точністю та послідовністю будете їх виконувати.

Якщо ви будете ретельно дотримуватись рекомендацій, то ви «приречені на успіх».

**Т. Угарова,
доктор біологічних наук**

Детально про метод Д.Міттлайдера читайте у виданнях «Источник жизни», котрі можна придбати і замовити за адресою: 3010000, Тульская обл., с. Заокский, вул. Восточная, 9. «Книга – почтой».

«Вирощуючи за Міттлайдером, ви навчитеся бачити рослину, побачите, якою вона повинна бути в умовах «ситого» стану. А потім робіть так, як вам зручно при мінімальних затратах праці і засобів».

Євгеній, м. Липецьк

«У Тульській області на станції Таруська є теплиці, які працюють за його методом. Люди, які купували там розсаду, задоволені її хорошою якістю. Особливо позитивно відгукується про помідори, кажуть, що їх майже не їсть фітофтора».

Олена, м. Москва

«Такого багатого урожаю овочів, який я отримала за методом Міттлайдера, у мене ще ніколи не було. А яким чудовим було це міттлайдерське поле! Зелень уся якісна, розлога, ніщо їй не завало, і лише на сонці виблискували різнокорольові кабачки, гарбузи, капуста. Дуже шкодую, що не залишила це на фото».

Євгенія Ткач, м. Кам'янець -Подільський

Дідусь у садку

Хата, сад, а в саду — пеня,
На пні сидить в безхмарний день
Старий дідусь, давній, як світ.
Його дивує природи цвіт, —
Праця бджоли, спів пташини
І загадковість вишини,
Яка у безмірі витає,
Тайну свою оберігає
Від розуму людського —
Заздрісного й злого.
І хоче дід знати, хто Всесвіт створив,
Рух і життя у нього вселив...
У старого пухне голова
Від тих думок, і все дарма.
Якщо природа, — він гадає,
Таку могутню силу має,
Що сама себе створила
Навіки вічні благословила,
Дала і рух і ритм життя
У незбагненні поняття.
Для чого, з якою метою
Вона створилась сама собою?
Якщо така мета з'явилась,
Тоді від кого народилась?
Хто відповідь дасть старому
Ясно, точно, по-простому:
Може, галактика, космос, земля,
Чи моря, гори чи поля,
А може, сад, город, пенюк
Чи сам собі старий дідок?
Мабуть, не варто довго гадати,
Слід тільки Богом ту силу назвати.

■ **Степан КРЕГЕНБІЛЬД,
с. Бортники**

Кмин

Початок на с. 10

Антидіабетичний засіб

Кмин може збільшити чутливість до інсуліну. Нещодавно проведені дослідження показали, що насіння кмину має гіпоглікемічні властивості. Кминальдегід має інгібіторну дію на метаболізм глюкози і, можливо, незабаром буде розглядатися як ще один антидіабетичний засіб.

Помітили, що у хворих діабетом пацієнтів, яких впродовж 6 тижнів годували кмином, нормалізувався рівень глюкози в крові. Дослідження властивостей кминальдегіду та його впливу на рівень глюкози у людей ще не завершені. У результаті досліджень на тваринах було виявлено, що вживання кмину значно знизило рівень холестерину та тригліцеридів у крові.

Чорнушка посівна

Чорний кмин (чорнушка посівна, *Nigella sativa*) не має нічого спільного з кмином, однак дуже часто використовується для надання смаку хлібу. Чорнушка як спеція популярна не лише на Середньому Сході, але й в Індії та Туреччині. Її насіння має пряний, фруктовий присмак. У Європі насіння чорнушки використовувалися як приправа ще до того, як туди завезли перець.

Насіння чорного кмину активно використовувалося в арабській народній медицині як лікарський засіб від хвороб, включаючи геморої, лихоманку та розлад шлунка. Вважається, що насіння чорного кмину має багато лікувальних властивостей – бронхорозширвальні, гіпотензивні, антибактеріальні, анальгетичні, проти-запальні та імуностимулюючі. Однак для того, щоб споживач міг переконатися, чи дійсно чорний кмин та кмин приносять користь, потрібні додаткові дослідження.

ДЖ. Крейг «Їжа та ваше майбутнє»

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою));
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою)).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Християнський радіотелецентр

«ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас на Першій програмі
Українського радіо:

Субота 17:30-17:45
Неділя 08:55-09:00;

Другій програмі Українського радіо
«Промінь» (FM 105):

Понеділок 11:55-12:00
Вівторок 18:15-18:30

04071 Київ-71, а/с 36,
«Голос Надії»

Наша адреса:

Новини релігії
з усього світуУ РОСІЇ З'ЯВИВСЯ ПАМ'ЯТНИК МАТЕРІ
ТЕРЕЗІ

У Росії з'явився пам'ятник найвідомішій монахині усіх часів – Матері Терезі. Їм'я цієї католицької діячки, яка все життя допомагала бідним та тяжкохворим людям, відоме усьому світу. У цьому році великій монахині виповнилося 6 сто років.

Матір Терезу називають також Терезою Калькуттською. Це пов'язане з тим, що у кінці 40-х років XX століття вона заснувала свою монастирську конгрегацію «Сестри Місіонерки Любові» в індійському місті Калькутта. Саме тому місцем для встановлення пам'ятника був вибраний етнодвір «Індія» на території культурно-освітнього центру «Етносвіт» у Калузькій області.

Джерело: Вести.ру

ДЛЯ БІДНИХ РЕЛІГІЯ ВАЖЛИВІША,
НІЖ ДЛЯ БАГАТИХ

Згідно з опитуванням, проведеним американським інститутом Геллапа в 114 країнах світу, релігія для жителів бідних країн має більше значення, ніж для жителів багатих країн. 84% від загальної кількості опитаних усіх країн зізналися, що, релігія відіграє важливу роль у їхньому щоденному житті, повідомляє «Православие.ру» з посилкою на британську газету «Christian Today».

У 10 країнах, де проходило опитування, не менше 98% сказали, що релігія відіграє важливу роль у їхньому житті. До таких країн належать: Бангладеш, Нігер, Ємен, Індонезія, Малаві та Шрі-Ланка. Те ж саме відповіли 90% опитаних в Індії.

У країнах з середнім достатком – 2 тис. доларів і менше на душу населення – близько 95% констатували, що релігія є важливою у їхньому житті.

У країнах з достатком 25 тис. доларів і більше на душу населення лише 47% вважають релігію важливою.

У Росії 34% опитаних відповіли, що релігія важлива

для них, у Франції таких виявилось 30%, у Великобританії – 27%, у Гонконзі та Японії – по 24%, у Данії – 19%, у Швеції – 17%.

З європейських країн найрелігійнішими виявилися Італія та Греція, де релігію вважають важливою у своєму житті 72% і 71% відповідно. У США таких назбиралося 65%, а в Естонії лише 16%.

Опитування проводилося у 2009 році. Були опитані по 1000 жителів у кожній з 114 країн.

Джерело: Портал-Кредо

У ГОЛЛАНДІЇ ЗАБОРОНЯЮТЬ НАПИС
«ХРИСТОС СПАСИТЕЛЬ»

У Нідерландах фермер-протестант Християн Юп ван Оєн написав великими літерами на даху власного будинку: «Христос Спаситель» (точніше, якщо перекласти буквально, «Ісус спасає»). Місцева рада Гіссенланда наполягає, щоб він цей напис прибрав. За фермера заступилися християнські організації.

Християнин Юп ван Оєн тримає оборону вже два роки. Рада за це його суворо штрафувє (по 500 євро в тиждень – не жарт), але він відмовляється платити. Фермер готовий, якщо знадобиться, дійти до Страсбурзького суду, – повідомляє сайт regions.ru.

Свої вимоги місцева рада пояснює турботою про загальний вигляд: за словами місцевого чиновника Беренда Буддінга, «білі літери на червоному тлі – дуже різкий контраст». «Дуже різкий контраст з віруваннями пана радника», – іронізує пан ван Оєн.

Листи підтримки він отримує з усіх кінців своєї невеликої країни як від віруючих, так і від байдужих до релігії людей. «Він буквально "проголошує з даху", – кажуть одновірці ван Оєна (маються на увазі слова з Євангелія від Луки 12:3: «Тому все, що сказали ви в темряві, – при світлі почується; що на вухо прошептали ви в кімнатах, – буде проголошене з дахів»).

Джерело: ProChurch.info

Хто Мене любить

Істинність віри християнина перевіряється Божим Словом. Ісус каже: «Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей» (Івана 14:15). «Хто має Мої заповіді та виконує їх, той Мене любить. А хто Мене любить, того любитиме і Мій Отець, і Я люблюму його, і з'явлюся йому Сам... Якщо хто любить Мене, той буде виконувати Моє Слово; і Мій Отець любить мене його, і Ми прийдемо до нього, і зробимо оселю в ньому. Хто ж не любить Мене, слів Моїх не виконує. Слово, яке ви чуєте, є не Моє, але Того, Хто послав Мене, – Отця» (в. 21-24).

Саме на таких умовах кожна душа була вибрана до спасіння. Ваш послух Божим Заповідям підтвердить ваше право на спадщину святих у світлі. Бог визначив, яким має бути досконалий характер; тому кожному, хто через благодать Христа відповідатиме Його вимогам, щедро забезпечиться вхід до Царства слави (Християнське виховання, с. 117, 118).

Скарбничка

Перлина, яка завжди з тобою!

www: lifesource.com.ua

Моя здорова
сім'я

Коли сім'я разом

www: lifesource.com.ua

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Віліна Меркулова

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж, Світлана Романчук

Дизайн та верстка: Юлія Смаль

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003